38. ÉVFOLYAM, 30. SZÁM Ára: 3,– Ft 1982. JÚLIUS 29.

Ludas Matyi

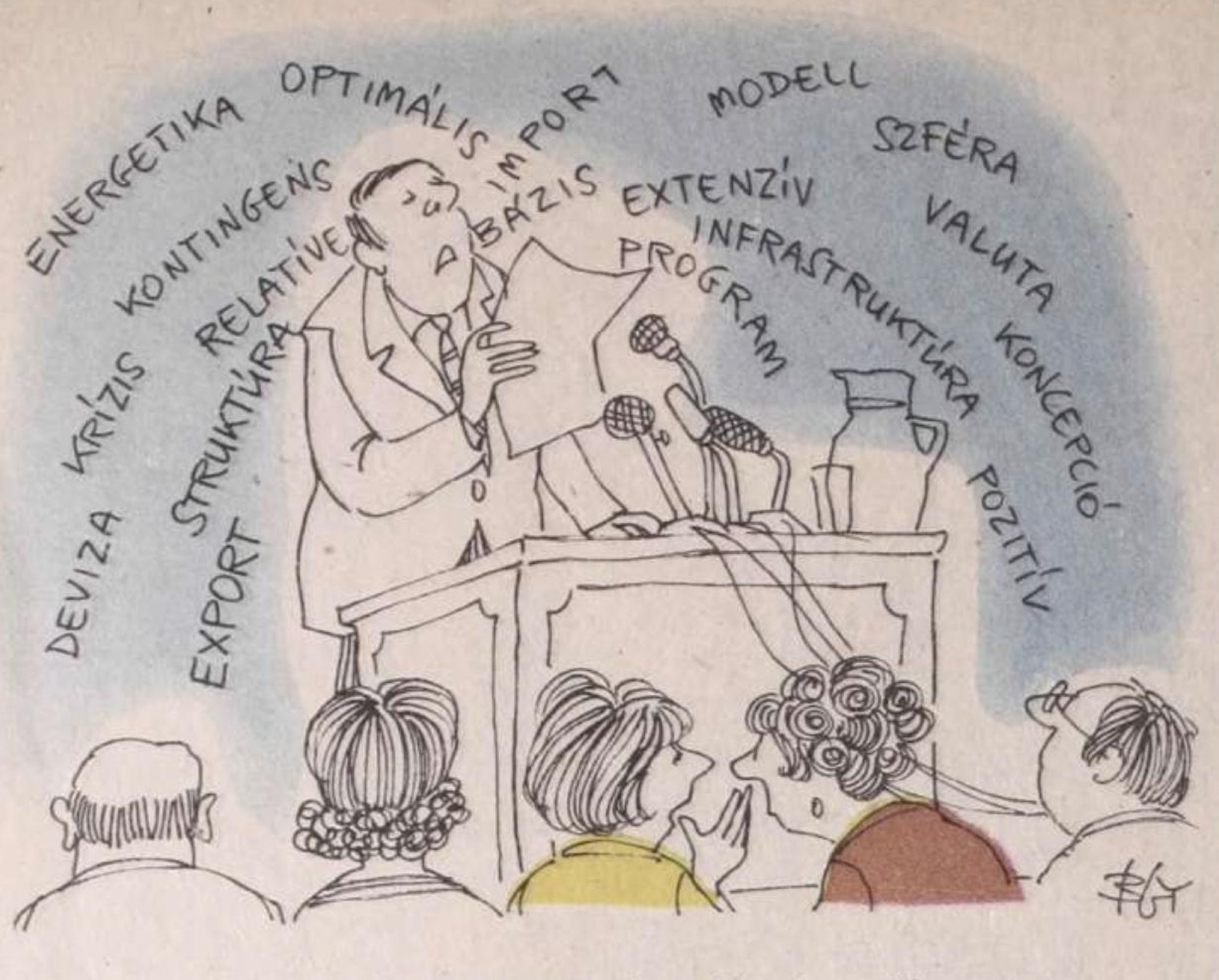
A POSTA HOLLÓJA KÉRDEZI:

MILYEN ÖTLETEKKEL SEGÍTENÉK A MUNKÁMAT?

– Vezessék be a „Vidd magad!” mozgalmat.

(TOVÁBBI JAVASLATAINK A 8–9. OLDALON)

– Vajon magyarul: marad az életszínvonal?

Az a mi drága Tantink

A drága Tantinak kiterjedt rokonsága van az egész világon, ezért adtam neki nemzetközi hangzású nevet: úgy hívom, hogy Dilet Tanti. Elsősorban természetesen a hazai Tantik érdekelnek. A magyar dilettantik.

Az utóbbi időben mind több helyen lépnek fel e drága Tantik ellen. A Kelet-pesti Vendéglátó Vállalat igazgatója egy népi ellenőri vizsgálat után – amely az udvariatlanságtól a többszámolásig mindenféle hibát felfedezett több üzletben – nem elégedett meg a felelősségrevonással, hanem utasításban szabályozta a munkaköri alkalmatlanság fogalmát. Vagyis, hogy ki tekintendő Dilet Tanti családjához tartozónak. Ezzel remélik megakadályozni, hogy a leltárhiány miatt leváltott üzletvezető másutt üzletigazgató legyen. Az alkalmatlanság fogalmát azért sem árt tisztázni, mert már olyan is előfordult, hogy a leveseket tányéradagban kalkulálták – ami 3 deci – de csészében vitték ki – ami 2 deci – és az ellenőr kérdésére az üzletvezető azt válaszolta, nem is tudta, hogy a tányér meg a csésze között ilyen különbség van. És az emiatt kirótt szerény bírságot az így szerzett egy-két napi levestöbbletből könnyedén fedezte.

A Tanti ellen természetesen „magasabb szinteken" is küzdelem folyik. Igaz, ha egy vezérigazgatóról, vagy egy főosztályvezetőről állapítják meg, hogy Dilet Tanti családtagja, többnyire kisebb a csinnadratta, mint egy kereskedelmi ellenőrzés után. De ha valaki figyeli a Figyelő című lapban rendszeresen megjelenő személyi híreket, észreveszi, hogy újabban némely felmentés esetén már sem az nem szerepel, hogy „érdemei elismerése mellett", sem az, hogy „más fontosabb beosztás miatt". Persze az sem, hogy „alapvető hibái felismerése mellett", mert ezekben az esetekben nem kötik az orrunkra, hogy valaki összekeverte a tányért, meg a csészét.

És az is fogas kérdés, hogy ki állapítja meg valakiről, hogy ő egy Dilet Tanti? Mesélik (és hátha nemcsak legenda?!), hogy egy főtisztviselőről valamennyi kollégája tudta, hogy alkalmatlan, csak a főnöke nem. Munkája kritikán aluli színvonalát nem lehetett nem észrevenni, ám a főnök egyszer sem tolta le, sőt ha javasolták, jutalmazta. (Javasolták.) Aztán egy nap mégiscsak szigorú figyelmeztetésben részesítette a főtisztviselőt. Mert égve hagyta a villanyt, amikor távozott az irodából. Ezt észrevette: de hát ez az energiatakarékosság elleni vétek nem is maradhatott homályban, hiszen a világító lámpák egyértelműen árulkodtak a főtisztviselőre. Akinek ez volt az első büntetése, így sokéves tevékenységét egy figyelmeztetéssel elég olcsón megúszta. Csak az a Tanti, az a drága . . .

Földi Iván

Bejutni

A magyar sajtót keresztül-kasul átjárta a hír: M. F. angol fiatalembernek sikerült bejutnia a királynő hálószobájába. Jobb sajtója volt mint a vasutassztrájknak, írtak róla mindenütt, legközpontibb politikai napilapunkban csakúgy, mint legéletesebb irodalmi hetilapunkban. Nekünk már csak a többszörösen lerágott csont maradt, de nem azért nem foglalkozunk vele, hanem mert meggyőződésünk, hogy ennél alig kisebb szenzáció az, ha egy magyar fiatalembernek – kezdő mérnöknek, vagy még inkább: kezdő szakmunkásnak – sikerül bejutnia saját vállalata igazgatójához.

Mielőtt az általánosítás és a demagógia kettős, súlyos bűnével vádolnának, mondok konkrét példákat is arra, hova nem könnyű bejutni nálunk.

A Valóság júliusi számában olvastam: egyik sportegyesületünk elnökéhez még a szezon elején bejelentkezett az egyik szakosztály vezetője, a vezetőedző és a helyettese, de a szezon végéig nem sikerült az elnökhöz bejutni, mert az nem adott időpontot soha. (Azért nem írom ki, hogy a Fradiról és a hokiról van szó, mert nem akarok személyeskedni.)

És a legfrissebbek közül egy példa: a Magyar Televíziónak nem sikerült bejutnia a siófoki városi tanács egyik tisztviselőjéhez. Pedig csak annyit szerettek volna megtudni: kinek kell kitakarítani a Balatonból a szemetet? Ám a tisztviselő kijelentette: no comment! (Lehet, hogy nem ilyen szépen mondta . . .)

Egyébként a magyar közvélemény csak megosztott figyelemmel tudta követni a fenséges hálószoba körül zajló eseményeket. Tízezrek figyelmét inkább az kötötte le, vajon sikerül-e fiuknak, lányuknak az egyetemi felvétele. Mert oda sem sokkal könnyebb bejutni, mint a Buckingham-palotába.

Hozzám közel álló körökből jelentették, hogy kedves ifjú ismerősömnek, M. A. magyar fiatalembernek sikerült: a 106 jelentkező közül bejutott a felvett 10 közé. Már a kezében is a pecsétes írás. Azt mondják, hogy egy ilyen papír értékesebb a diplománál, mert azt akármilyen közepes (sőt: gyenge) érdemjegyekkel is meg lehet szerezni, emezért viszont keményen meg kell küzdeni.

M. A. szülei legszívesebben berámáztatnák a felvételi értesítést. Csak az zavarja őket, hogy ugyanezen a papíron néhány prózai, gyakorlati tény is szerepel. Például az, hogy a tanév szeptember 4-én kezdődik, s rögtön utána egy hétig almát szednek majd az ifjú egyetemi polgárok. Olyan ez, mintha a házasságlevélbe azt is beleírnák: a feleség köteles mosogatni, a férj pedig hetente kétszer porszívózni.

Az a jó viszont, hogy a gyerek, aki nem tanult latint, így egyből megérti, miért nevezik az iskolát Alma Máternek.

Radványi Barna

BALATONI FOLKLÓR

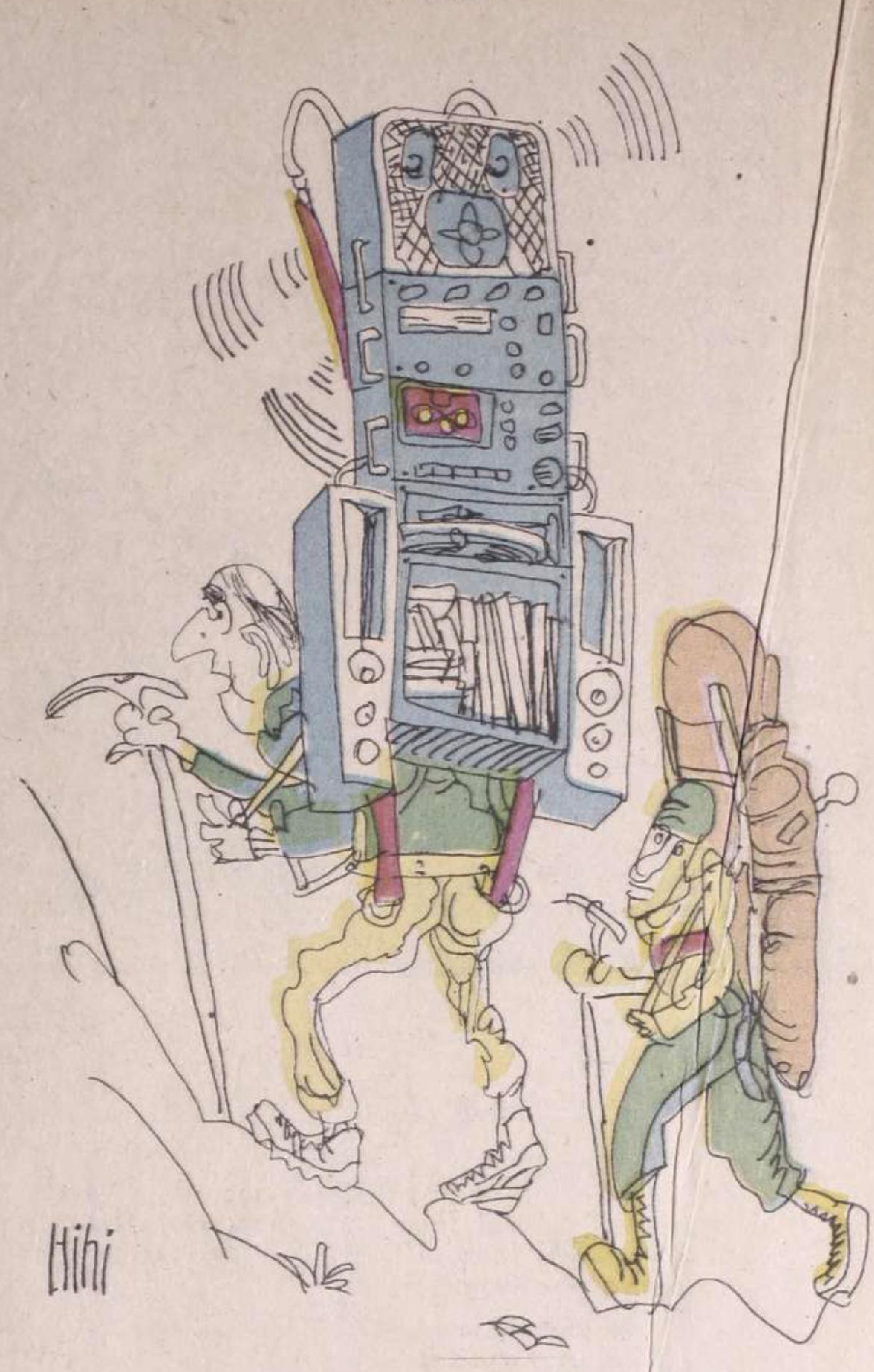
Madárlátta kenyér

VILMA NÉNI

– Pedig addig mondogatom neked Vilma, hogy emelkednek majd a lakbérek, amíg megértéssel nem fogadod.

HIFI-TORONY

– Egy napig sem bírom ki muzsika nélkül...

ÓVATOS JÓSNŐ

– Gazdasági vezetőknek nem mondok jövendőt!

AZ OLASZ CSIZMA – MOST

Miért nem lepleztem le?

Nem szeretem Bumbulát. Bumbula közönséges zsarnok, elnyomja a népét, rendszere korrupt, a munkásoknak nincsenek jogaik és iszonyatosan ki vannak zsákmányolva.

Már régen eltökéltem, hogy írok egy cikket, leleplezem Bumbula disznóságait.

Két éve készen is voltam vele, éppen nyomdába akartam küldeni, amikor jóindulatúan figyelmeztettek, hogy most véletlenül, ezekben a napokban nem lenne időszerű a cikk, mert sikerült eladnunk Bumbula-landnak három és fél kiló libatepertőt, ami devizát hoz a házhoz. Félő, ha nekirontunk, akkor Bumbula megsértődik, mi pedig megsüthetjük a tepertőt.

No jó, ez igazán méltánylandó szempont. Miért kell nekem Bumbulát éppen akkor megtámadnom, amikor egy zsíros üzlet van a láthatáron? Várok egy cseppet.

Néhány hónap után aztán új cikket írtam, alaposan kiteregettem benne Bumbula szennyesét, már majdnem meg is jelent, amikor szóltak, hogy kis időre talán félre kéne tennem, mert Bumbula-land még tartozik a tepertő árával, legalább azt várjam meg, amíg átutalja a pénzt. Aztán jöhet, ami belefér...

Ezért igazán hálás lehetek, utóvégre nem mindegy, az ember kit, mikor leplez le illetve fel. Az időmből telik.

Már szedték a harmadik, immár végleges, fulmináns, leleplező cikkemet, amikor híre jött, hogy Bumbula elnök hazánkba látogat. Még szerencse, hogy megtudtam! Gyorsan kidobattam a cikkemet a lapból, az első oldalra pedig vastag betűkkel kiszedettem bumbulon nyelven, hogy KRÜCSÜPERTE CIBIKO BANBEDO PRESIDENTO BUMBULA! Vagyis: szeretettel üdvözöljük kedves vendégünket Bumbula elnököt!

Három napig itt lesz, ahogy Pesten mondják: zág son, kibírom, három napig legfeljebb nem utálom, hanem kedvelem Bumbulát.

Fél esztendő múlva aztán semmi akadálya nem volt már hogy lerántsam róla a leplet. Meg is tettem epébe mártott tollal.

Aznap este felhív valaki, nézném bele az évfordulónaptárba. Kiderült, hogy Bumbula-landban holnap van a Szabadság Napja. 15 évvel ezelőtt, ezen a napon juttatta hatalomra Bumbulát, az akkori hadügyminiszter. Az akkori hadügyminiszter Bumbula volt. Ettől fogva ez a nap ott piros betűs, nemzeti ünnep. Csak nem fogok leleplezni egy velünk kereskedelmi kapcsolatban álló elnököt a saját nemzeti ünnepén?!

Persze, ami késik, nem múlik. A kivesézö cikk megiscsak elkészült. Alaposan leszedtem a keresztvizet Bumbuláról, pedig nem is volt rajta. Cím: Miért nyomorog Bumbula népe?

Akkor elém tolnak egy távirati jelentést, az áll benne, hogy Bumbula országában ígéretes olajmezőket fedeztek fel. Az ország belép az OPEC-be, olaja ugyan még nincs, de az árát már felemelték. Na mondom, jó lesz vigyázni, mert ebből a nyomorgó országból még egy dúsgazdag olajbirodalom lesz, amellyel ajánlatos jóban lenni, még tán-tán kulcsrakész tojóketrecet is vásárolnak tőlünk. Csak nem fogom éppen most leleplezni. Nekem elveim vannak!

Most meg olvasom, hogy az országban kihirdették az általános amnesztiát, a jogegyenlőséget, a demokráciát, mert megbuktatták Bumbulát. Végre leleplezhetem!

Novobáczky Sándor

CINKELJÜNK

Hallottam, hogy egy amerikai kutató nemrég ezt a kérdést tette fel több tucatnyi járókelőnek: mit tud a cinkről? Nem akartam, hogy a magyar járókelők kimaradjanak egy ilyen fontos kérdésből, azért lerohantam az utcára, s megállítottam egy szemüveges férfit, akin látszott, hogy hetente egyszer végigolvas egy újságot.

— Mennyi cink van magában? — kérdeztem tőle.

— Elnézést, uram de én nem vagyok kártya! — akart továbbindulni.

— A cink a Mengyelejev-féle periódusos rendszer harmincadik eleme és ilyenformán a szervezetünk nélkülözhetetlen alkotórésze! — figyelmeztettem.

— Én akkor is tudom nélkülözni! — igyekezett megszabadulni tőlem.

— Azt maga csak úgy hiszi, mert a kellő mennyiségű cinket tartalmazó étrendtől a bőr meggyógyul, a haj, a szempilla és a szemöldök kinő, a bélműködés rendessé válik, s elhárul az életveszély is — magyaráztam. — Vagy bele akar esni az akrodermatitisz enteropatikába?!

— Abba nem! — akarta kirántani karját a markomból a szemüveges.

— Ez már beszéd! — húztam magamhoz még közelebb. — Mert réz is kell magába!!

— Az előbb kártyának nézett, most meg gyertyatartónak! — nyöszörögte a férfi.

— A réz egy fontos nyomelem! — súgtam a fülébe. — A mangánnal, a molibdénnel, a kobalttal és a fluorral egy csomó kellemetlenségtől megvédik magát!

— Akkor most már bányának érzem magam! — simogatta meg hasát a férfi. — De minek nekem ennyi nyomelem?!

— Értsen meg már végre! — könyörögtem neki. — A nyomelemek az enzimek működését segítik elő. És fogadjunk, hogy maga azt se tudja, milyen enzimjei vannak!?

— Nyert!

— Mert itt van például magában a pepszin. Mit gondol, az micsoda?

— A kola-enzimem — felelte.

— Uram, az elmegyengeséget a fenilalanin-tirozin enzim hiánya okozza! — ráncigáltam a vállánál fogva. — Ha pedig piros a szeme, akkor a DOPA-oxidáze enzimje hiányzik! Érti?!

— Maga egy kicsit idegesít! — próbált fejbe csapni az aktatáskájával.

— Mert a fluor hiányától vérszegény! A kobalt hiányától növekedési zavarai vannak! És fogalma sincs, hogy mennyi gallium, germánium, szkandium és vanádium kell magába, hogy ne zavarodjon meg teljesen! — kiabáltam.

A szemüveges férfi ezt már nem értette meg, mert mérgében széthasadt mint egy atommag. Hiába, aki ilyen műveletlen, az könnyen így járhat!

Tormai László

– De Jenőke, ha leveszem a szemüvegem, még kisebbnek látom.

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

— Vera, hol fogsz üdülni a nyáron?

— Ha rám harap a főnök, akkor a Balkánon, ha nem, akkor a balkonon...

— A boldog házassághoz hárman kellenek.

— Szerelmi háromszögre gondolsz?

— Nem. A férjre, a feleségre és a televízióra!

FULÖP GYÖRGY:

NOSZTALGIA LEXIKON

GÓLYA

Hová lettél, gólyamadár?
Nem divat a gólya ma már,
csőrében nincs babapólya,
kilőtte az antigólya.

GÉMESKÚT

Állt az udvaron, sőt a pusztán,
ivóvizet adott tisztán.
Eltűnik egy régi korral,
iszunk csapi vizet, klórral...

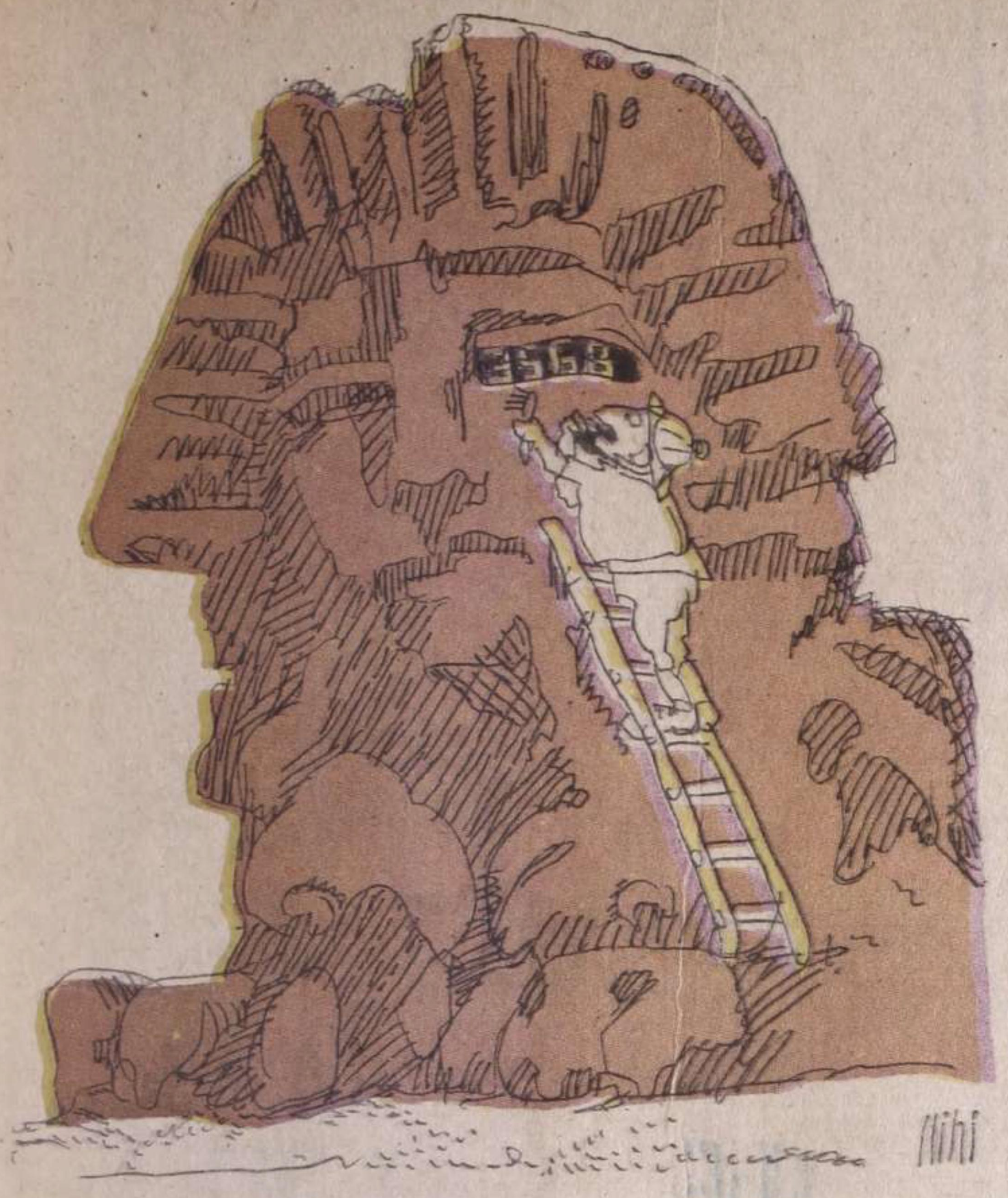
GRAMOFON

Technikai világcsuda,
arra táncolt Pest és Buda.
Kurbli tekert hangorgiát,
nem falta az energiát.

GRUBERLI

Bársonypofi mosolygödre,
Tiszta, mint a tejesbögre,
hamvas és nem sárga-fakó
nem pácolta be a bagó.

RÉGÉSZETI TALÁNY

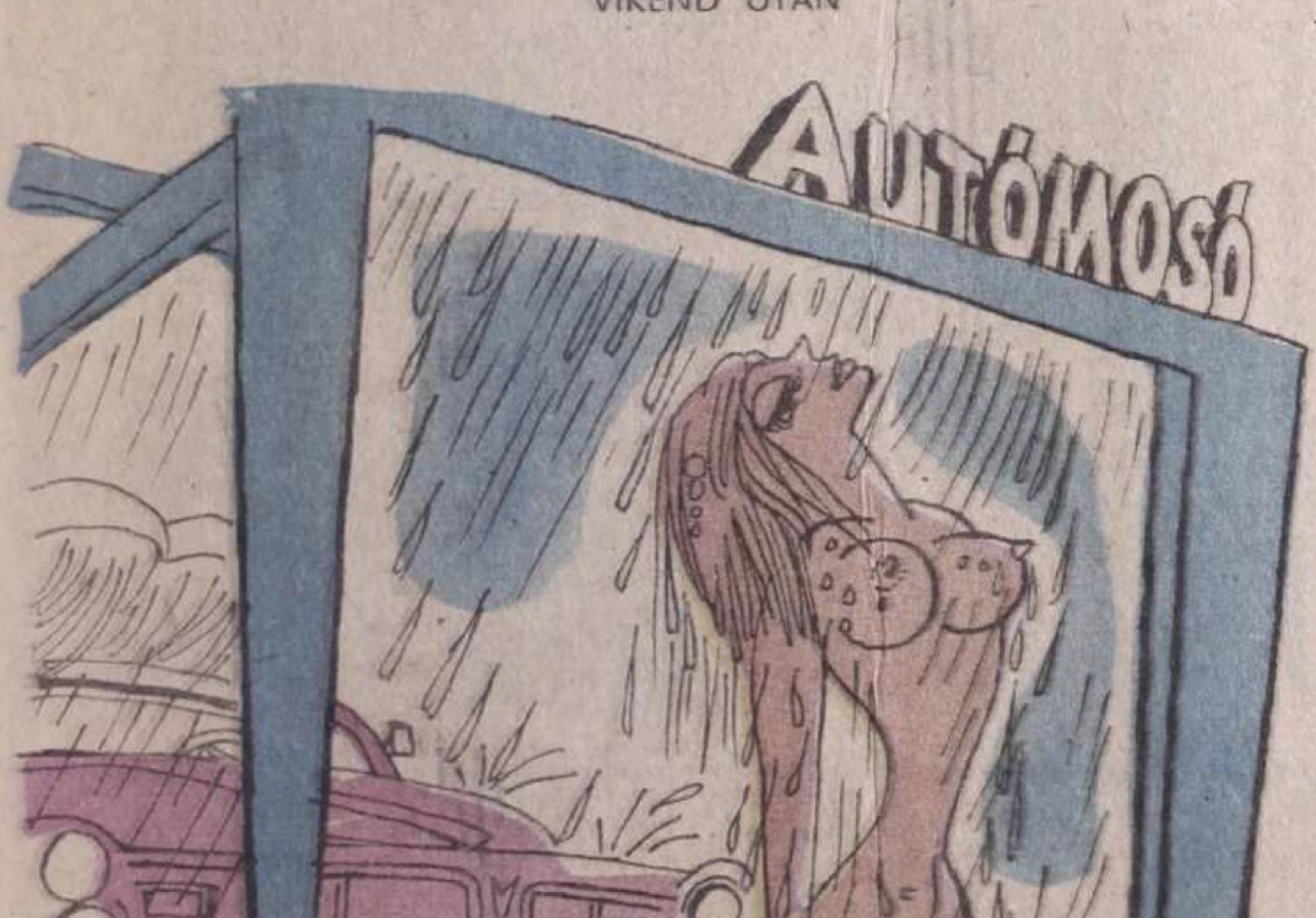

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

— Azt hiszem életünknek az a legboldogabb időszaka, amikor a gyerekek már felnőnek és nem szorulnak szülői támogatásra.

— Igen, de ez rendszerint csak néhány hónapig tart, mert azután már jönnek az unokák…

VÍKEND UTÁN

KÁNIKULA

Kovászos Gyula anyagkönyvelő dacosan ringatózott jó gumimatracának fedélzetén. Egy pillanatra a Fekete Félszem Kalózának képzelte magát, aki jó széllel hajózik a Hebridák felé, hogy elrabolja a valdiviák véráztatta aranyát.

A kék-fehér motoros hátulról közelítette meg Kovászos Gyulát.

— Odanézz! Még egy matracos!

— Látod a feje fölött azt a finom kis rezgést? Már gőzöl az agya.

— Várj, majd jól ráordítok a szócsövön.

— Mire rögtön befordul a vízbe s a rokonság a gatyáját is koszorúra költheti.

— Akkor szép szelíden megkérem, nehogy beugorjon.

— Mire csakazértis beugrik. Mert ezek imádják ám a rendőröket. Mi a nyavalyát csinálunk, ha beadja itt a kulcsot?

— Egyszerű. Te csáklyázol, én dalolok.

— Dalolsz? Mit dalolsz?

— A gyászszertartást. Circumdederunt me gemitus mortis dolores inferni…

— Latinul is tudsz?

— Hallod, nálunk a közlekedésrendészeten ez a legkevesebb.

— Nézd, te vezesd szép lassan a motort és a többit bízd rám. Vigyázz, hogy mindig köztünk és a part között legyen a matracával.

Odacsalinkáztak a matrac mögé.

— Locskapocskázunk? Locskapocskázunk?

Kovászos Gyula rémült pofát vágott.

— Mi az? Mit akarnak?

— Ez nálunk nem akarat kérdése, uram. Ha akarjuk, ha nem, mi a dolgozó népet szolgáljuk. Parancsol valami üdítőt? Szobi szörp… a Márka-család… jéggel… jég nélkül…

Kovászos Gyula tétova csapásokkal kezdett a part felé settenkedni.

— Ez valami új trükk lesz — mondta totál maflán. — Izé… az adóbevallásomban az a kis izé csak összeadási hiba volt…

— Tudjuk kérem.

— Honnan tudják?

— Mi mindent tudunk kérem. Uraságod álmélkodni fog, mi még latinul is tudunk.

— De ezt honnan tudják?

— Most méltóztatott mondani ugyebár.

Kovászos Gyula pókszerű karcsapásai egyre idegesebbek lettek.

— Akkor nem értem mit akarnak tőlem?

— Mi csak egyet akarhatunk kérem. Hogy uraságod nyaralását minél kellemesebbé tegyük. Óhajtja, hogy elmondják néhány rendőrviccet? A legnagyobb örömmel. Tessék elképzelni, hogy a rendőr felesége kisbabát vár és…

— Elég! — ordított Kovászos Gyula a matracról. — kikérem magamnak. Meg sem hallgatom. Még mit nem. Hogy aztán…

— Ebben az esetben a kollégám majd odaúszik önhöz és bekeni uraságod hátát. Kitűnő lanolinos fényvédő olajunk van, megóv a felhám pörkös hólyagozódásától és jótékony hatással bír az ibolyántúli sugárzás ellen.

— Hogyisne! — visított Kovászos Gyula. — Hozzám ne nyúljanak. Segítség! Rendőr!

— Abbahagyhatod, Rezső — szólalt meg most a másik rendőr a kormánykerék mellől. — Már leér a hasa.

Kovászos Gyuláné gyapjú fülvédőt kötögetett egy szomorúfűz alatt, mert nem lesz mindig kánikula.

— Aranka — lépett oda talpig nyomorultul Kovászos Gyula —, szörnyű dolgok történtek velem. Gondold el, egy pillanatig a Fekete Félszem Kalózának képzeltem magam.

— Na és — vonta meg kötűtűit Kovászos Gyuláné. — Bárkivel előfordulhat.

— Aztán tisztára úgy tűnt, mintha egy rendőr napolajjal akarta volna bekenni a hátamat.

Kovászos Gyuláné felkapta a fejét.

— Hőguta! — kiáltotta pikírten. — Azonnal lefekszel és soha többé nem mehetsz a napra.

A víz közepén harsányan röhögött egy kék-fehér motoros. A helybeli révkapitányság két ügyeletese rendőrvicceket mesélt egymásnak. Latinul.

Peterdi Pál

– Nem érdekel a világ baja, amíg ilyen problémáim vannak…

Ülök a tévé előtt...

Ülök a tévé előtt és bájos bemondóhölgyeink egyikét hallgatom. Közleményt olvas fel: a Mafilm 30 év körüli vonzó nőt keres filmfőszerepre, az illetőnek legyen önismerete és az önéletrajzát is küldje be a megadott címre.

Hát igen. Nagy a munkaerőhiány. Állást ígérő apróhirdetések százaival vannak tele napilapjaink, portást, takarítónőt segédmunkást éppen úgy keresnek, mint agronómust, főosztályvezetőt, közgazdászt. Nem is lepődtem meg valami nagyon, hogy színésznői munkakörben is kevesebb a dolgozó, mint amennyire szükség lenne és 30 év körüli vonzó nőt, pláne olyant, aki önismerettel is dicsekedhet, a legnagyobb nyilvánosságot jelentő televízióban kell keresni, méghozzá a legnézettebb időpontban, este fél nyolckor.

Mi tagadás, szexbombából (mert hiszen nyilvánvalóan erről van szó), színpadjainkon és a képernyőn egyáltalán nincs elfekvő készlet. Érett, de attraktíven szép nő, olyan akinek puszta látványa is pezsdíti a férfinéző vérét, jószerivel csak egy-kettő ha akad, de már az a kevés sem pezsdít eléggé, anynyiszor láttuk őket. Új arcokra, új keblekre, új lábakra, új popsikra volna szükség.

Nincs kétségem afelől, hogy a jelentkezők százait (ha ugyan nem ezreit!) kell szemügyre vételeznie a leendő munkáltatónak. Mert a magyar nők szépek s közismert tény, hogy a Váci utcában több szép nő látható, mint színpadjainkon. Abban sem kételkedem, hogy valamennyi jelentkező rendelkezik a megkívánt önismerettel; én legalábbis még nem találkoztam olyan nővel, aki így szólt volna: „Nekem nincs önismeretem."

Csak azt nem értem, hogy mi a csudának kér önéletrajzot is a Mafilm? Azok az idők, amikor nagypolgári családból nem származhatott izgalmas nő, régen elmúltak. Hogy a jelentkező szexbomba-jelölt eddigi élete során hol s mit dolgozott, teljesen közömbös, ha valóban pezsdíti a vért. Hacsak... Hacsak nem egy egészen speciális szempontból óhajtják az illető hölgy előéletét ismerni. Ezt nem tartom kizártnak, abból kiindulva, hogy a jelentkezőktől erkölcsi bizonyítvány nem igényeltetik.

*

Tévékészülékemen véletlenül rossz gombot nyomtam meg és a képernyőn Bratislava műsora jelenik meg. Ejnyecsak — mondom magamban — nézzük meg egyszer baráti szomszédaink műsorát.

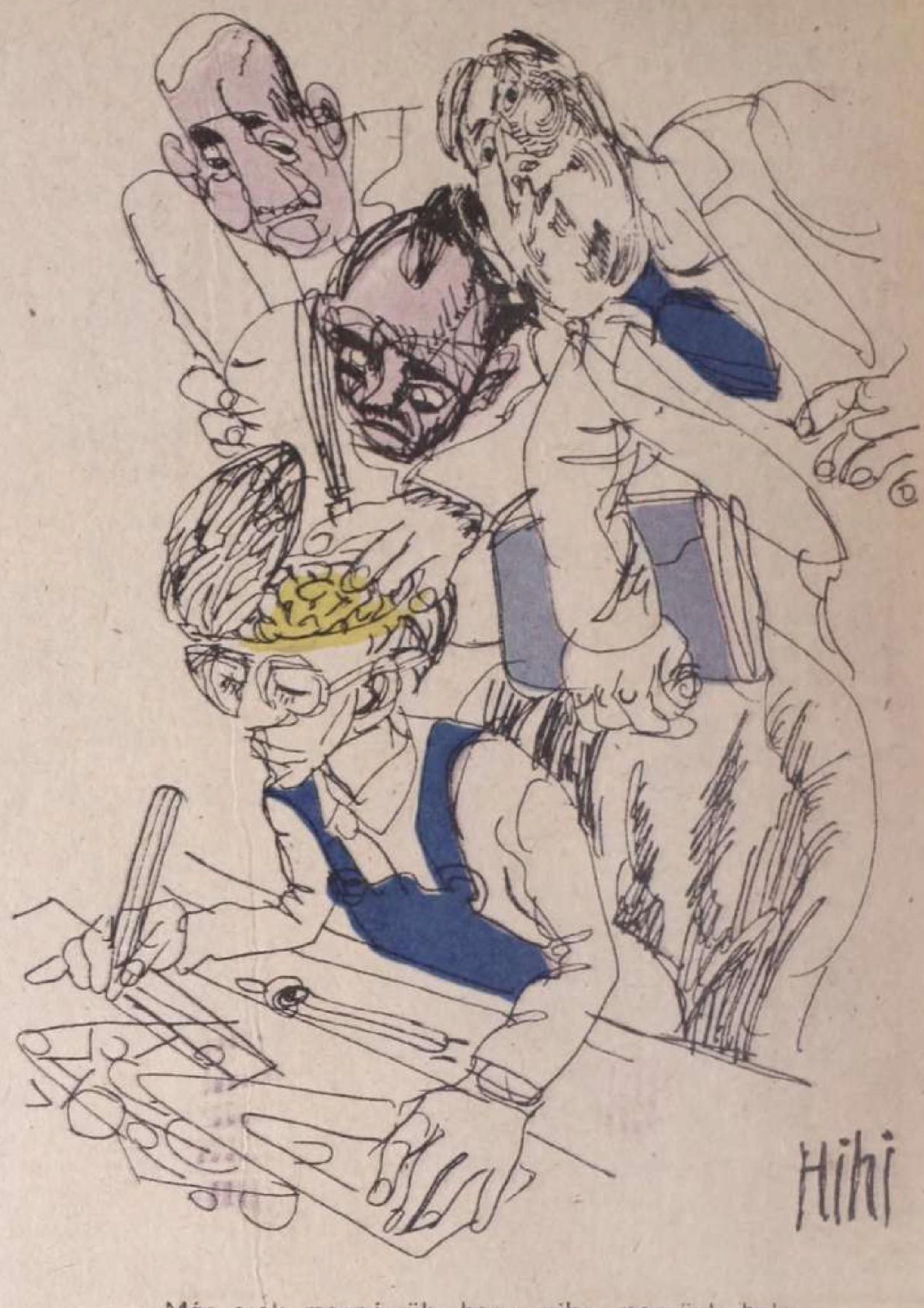
Értekezletet látok. Nyolc-tíz férfiú ül egy asztal körül egy irodaféle helyiségben, nagyobb részük cigarettázik és szenvedélyes vita folyik. Egy iparvállalat termelési értekezletére toppantam be.

Arról folyik az eszmecsere, hogy miként lehetne hatékonyabbá tenni a vállalati munkát. A jelenlevők egyike rámutat arra, hogy a nehéz világgazdasági helyzetben csak a minőség javításával lehet teljesíteni az exporttervet. Ezt a megállapítást a többiek helyeslik s egyikük megjegyzi, hogy még vannak kihasználatlan tartalékok, ezek feltárása azonban csak a munkafolyamatok jobb megszervezésével lehetséges. Szóba kerül, hogy a hasznos újításokat az eddiginél jobban kellene ösztönözni, mert azok alkalmazásával jelentékeny nyugati import volna megtakarítható s ez elsőrendű népgazdasági érdek. Szó esik a munkafegyelem erősítéséről is és felmerül a gondolat, hogy aki jobban dolgozik, nagyobb bért kapjon.

Az értekezlet természetesen szlovák nyelven folyt s kötelességem megjegyezni, hogy én szlovákul egy kukkot sem értek.

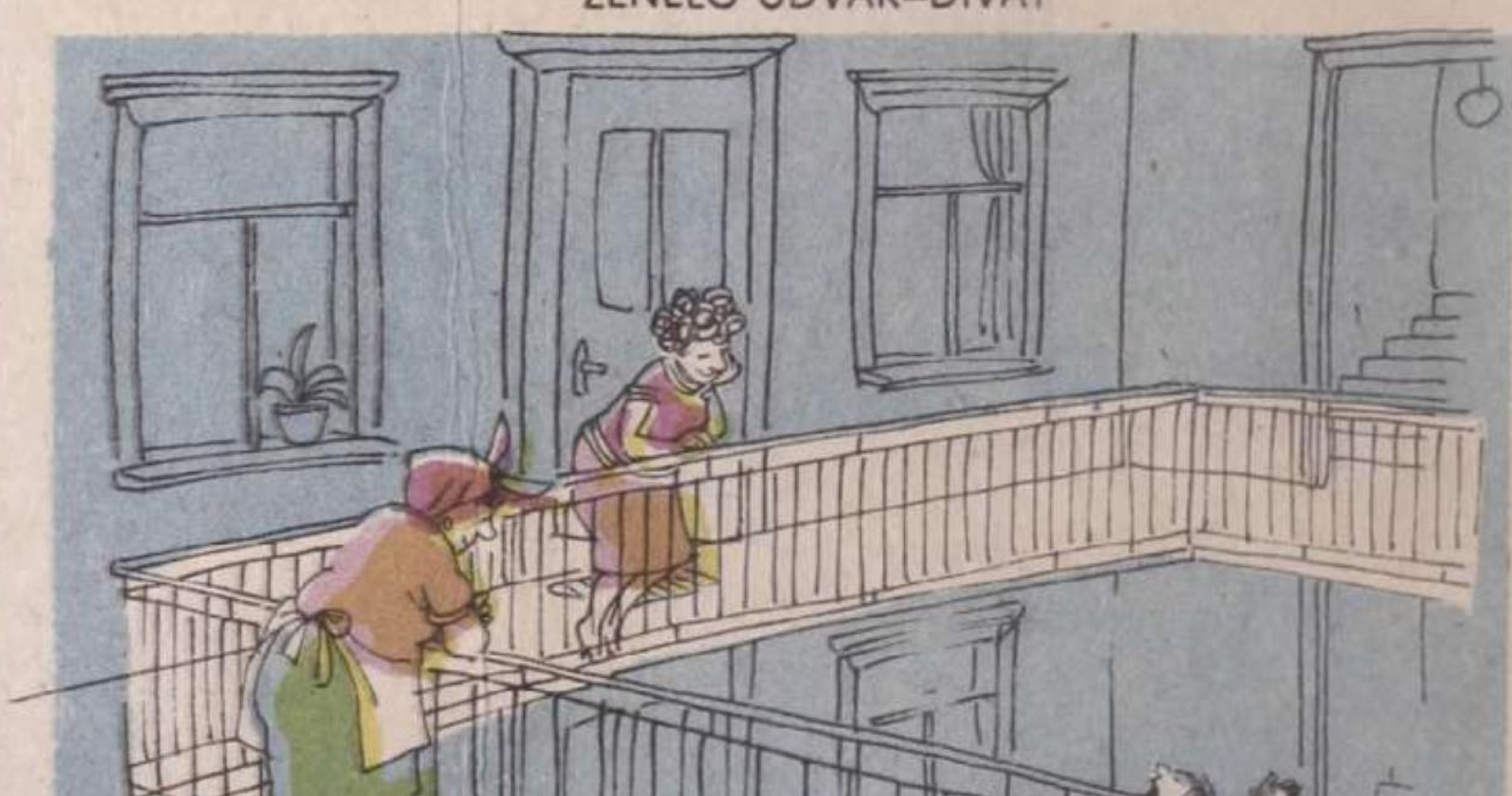
Tabi László

MENEDZSEREK

– Már csak megnézzük, hogy mibe megyünk bele...

ZENELŐ UDVAR–DIVAT

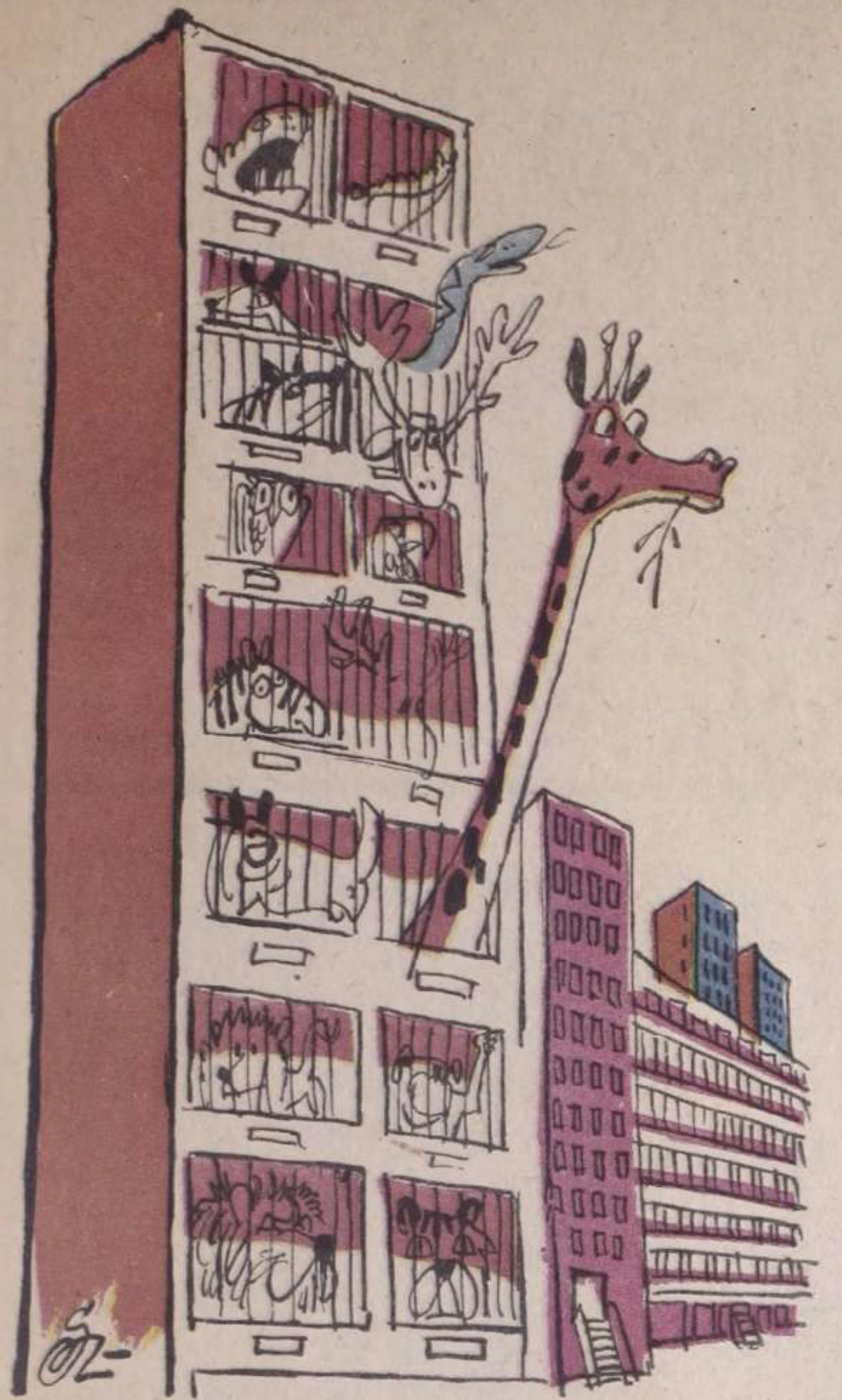

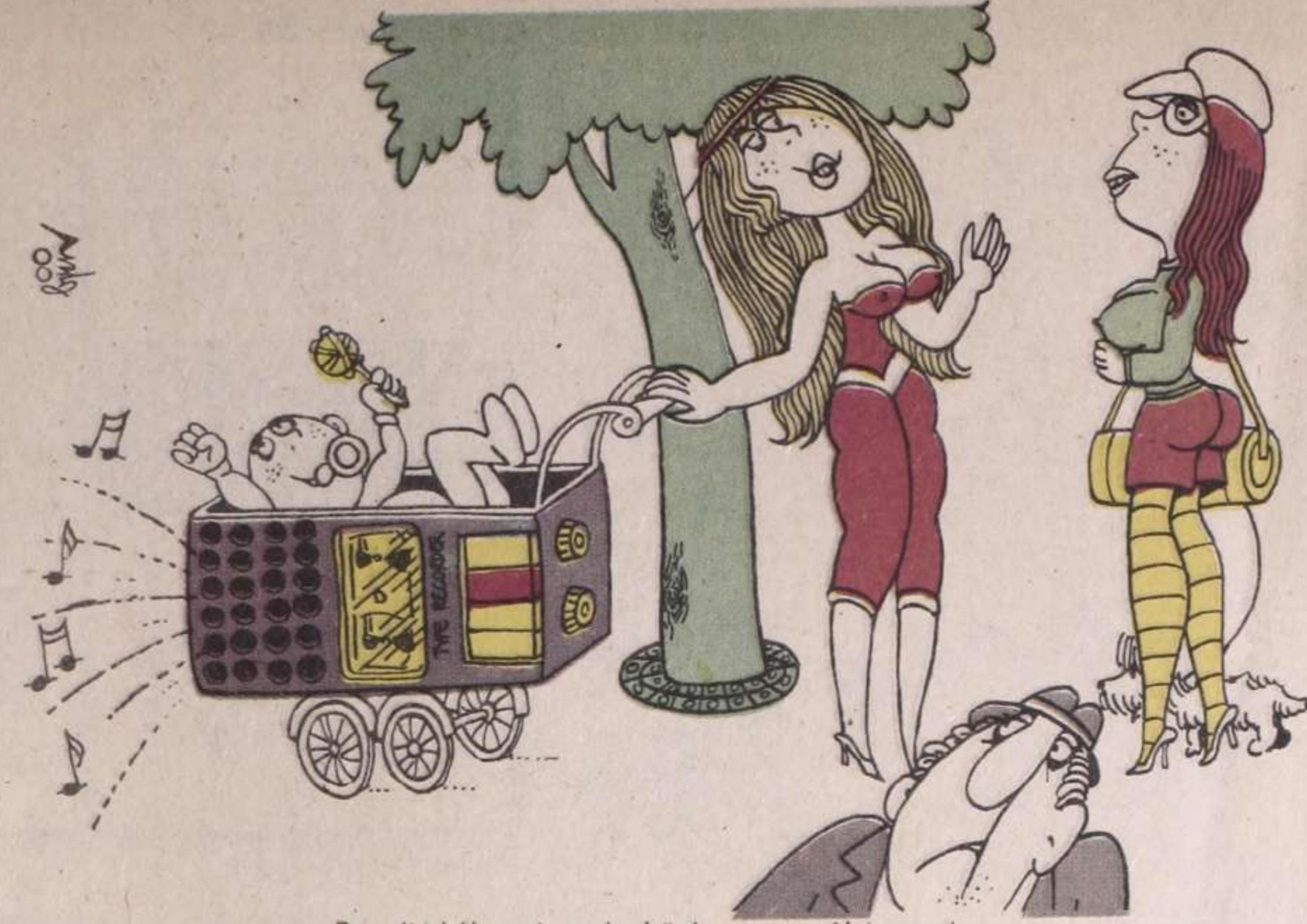
– Pszt! A feleségem éppen tájékoztatót tart nyári befőzési terveiről.

– Parancsoljon asszonyom, ön a következő.

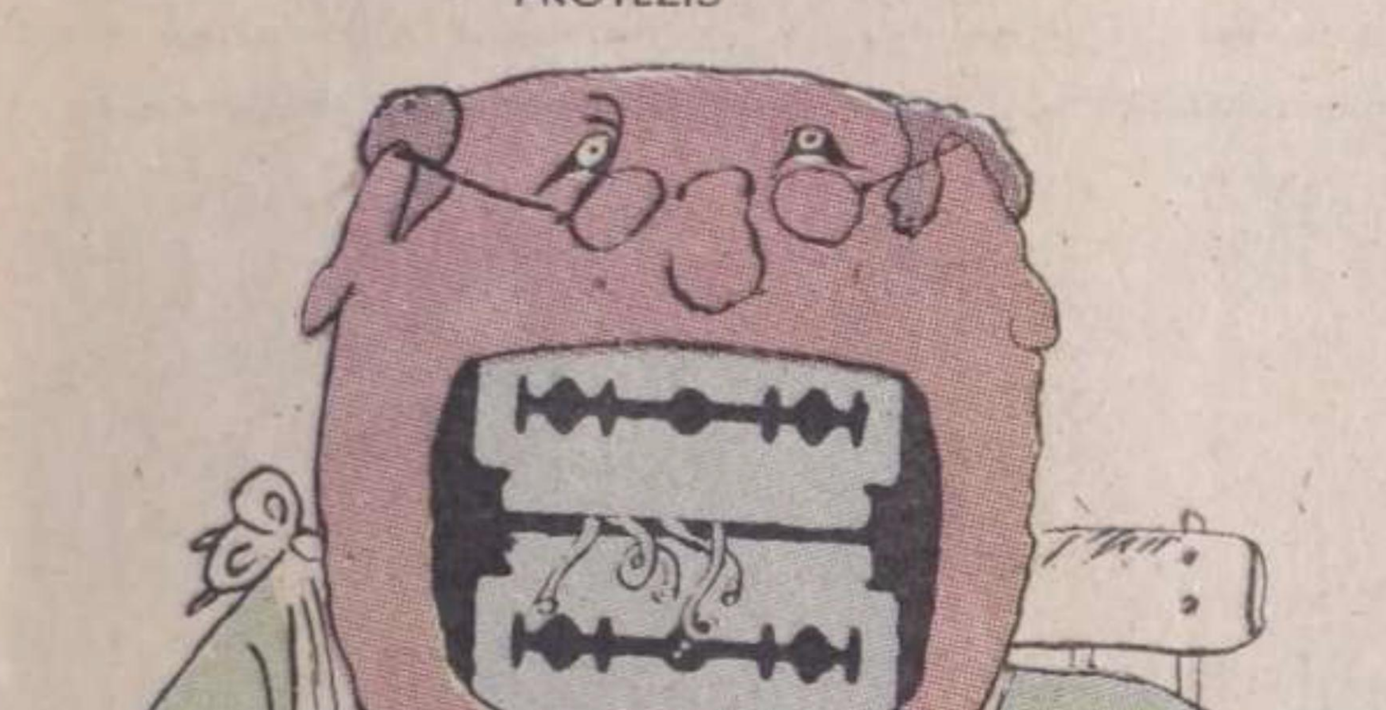
BÉKÁSMEGYEREN LESZ AZ ÚJ ÁLLATKERT?

– Egy diszkóban ismerkedtünk meg a férjemmel . . .

PROTÉZIS

ÁLSZEMETES

A férfi, aki az ajtóm előtt állt, narancssárga csíkos mellényt viselt és ezt nem is igyekezett titkolni.

— Az álszemetes vagyok — mondta. — Akiről az újságban is olvasott.

Fellélegeztem. Már azt hittem, megint egy áltanár, vagy zugügyvéd, esetleg egyetemi papírjait meghamisító riporter.

— Miféle álszemetes? — adtam a tájékozatlant, hátha beveszi. — Nem emlékszem, hogy olvastam volna magáról.

Egy kicsit beljebb lépett, olyan észrevétlenül, hogy a lába is alig látszott ki a cipőjéből.

— Hallania kellett rólam — mondta nem minden büszkeség nélkül a hangjában. — Én vagyok az, aki a nyugdíjba vonuló kollégái számára adományokat gyűjt.

— Így már mindjárt más — mondtam és nyúltam a pénztárcám után.

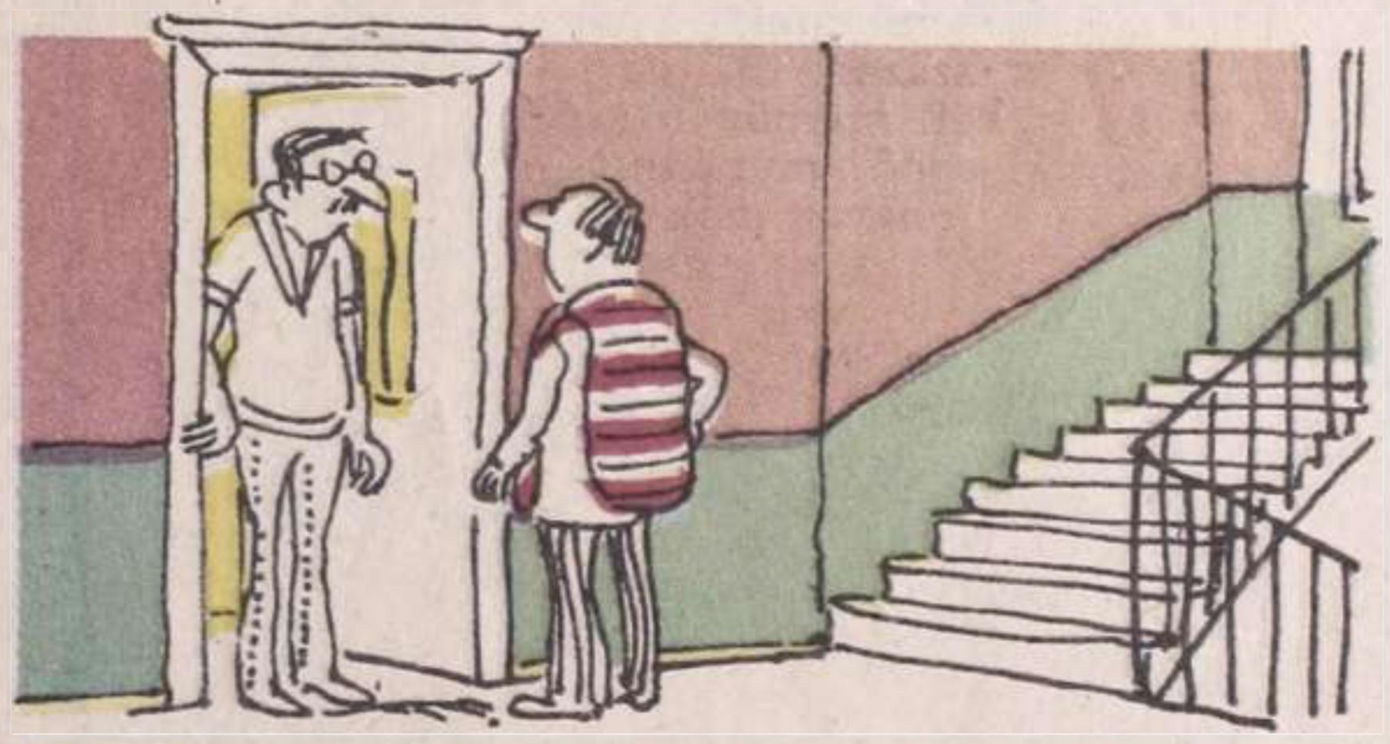
— Na! — állított meg egy kézmozdulattal az álszemetes. — Ez nem szolidaritási bélyeg, amit nyakló nélkül fizet az ember, anélkül, hogy tudná, kivel szolidarítunk?

— Ha a nyugdíjba készülő kollégákról van szó, nekem semmi sem drága — mondtam és elővettem a pénztárcám. — Hadd készülődjenek arra a nyugdíjra gondtalanul, jó körülmények között.

— Nincsenek nyugdíjba készülő kollégáim — mondta az álszemetes. — Megírta az újság, hogy a Hunyadi Mátyás utca környékén csupa fiatal szemetes dolgozik, egyik sem megy nyugdíjba.

— Talán valaki a saját kérésére? — próbálkoztam. — Vagy egészségi állapotára való tekintettel. Volt már ilyen.

— Szemeteseknél? — kérdezte és akkorát legyintett, mint egy impresszionista festmény, miután kiderült, hogy mégsem állítják ki. — Akihez ilyen kéréssel fordulnak, semmiképpen se nyissa ki a bukszáját! — idézte az újság szövegét és figyelmeztetően magasba emelte a mutatóujját.

Hallgattunk egy darabot. Eszembe jutott egy orvos esete, aki állítólag Kínában szerezte a diplomáját, s csak később derült ki, hogy a papír, amit felmutatott, egy hongkongi vendéglő étlapja volt.

Az álszemetes mintha csak kitalálta volna, mire gondolok.

— Nincs ám szemetesi végzettségem — mondta. — Nehéz gyermekkorom volt, már korán munkába kellett állnom, így azután csak képesítés nélkül szemetelek.

— Nem a papír a lényeg, hanem a munka.

Egy kicsit szipogott, de mikor elfogyott a könnye, abbahagyta.

— Van itt telefon? — kérdezte.

Bólintottam.

— Az álszemetest Közterületfenntartó Vállalat ügyeletén, vagy a rendőrségen kell bejelenteni — mondta. — Ha megengedi, telefonálnék.

Rövid, ingerült párbeszédet hallottam, majd az álszemetes lecsapta a kagylót.

— Átkozott bürokrácia! — mondta és a hangja remegett a dühtől. — Egy csomó adatot kérdeztek, még a személyi számomat is, de azt máig sem kaptam meg.

— És? — kérdeztem.

— Azt mondták, amíg nincs személyi számom, nem tudnak foglalkozni velem. Ha majd meglesz, hívjam őket újra.

Búcsúzni készült, keze már a kilincsen volt.

— Miért csinálja ezt az egészet? — kérdeztem.

— Az ember társas lény — mondta az álszemetes. Mintha egy kicsit belepirult volna ebbe a mondatba, de az is lehet, rossz volt a világítás.

Csak néhány óra múlva vettem észre, hogy az ajtóról hiányzik a kilincs, amit sokáig markolászott.

Ettől azután megnyugodtam. Úgy látszik, mégsem csapott be: valóban álszemetes volt.

Igazi szemetes ugyanis nem lop kilincset.

Föld S. Péter

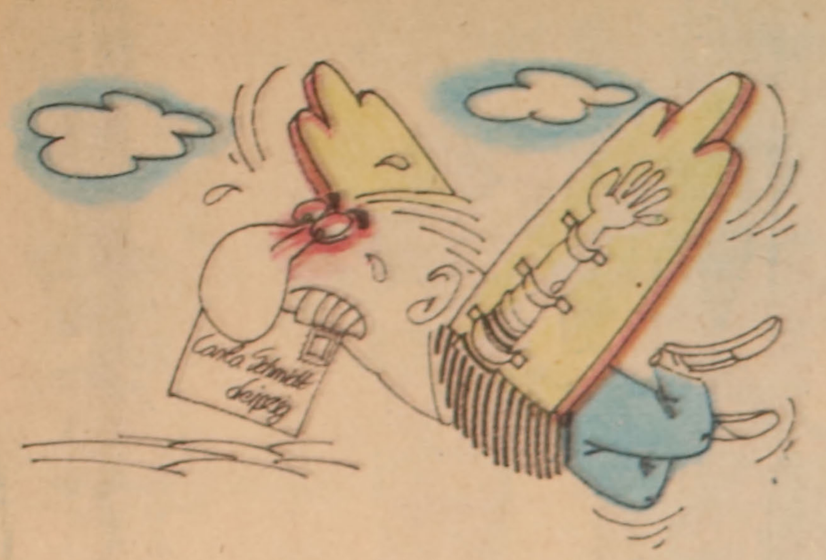
HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

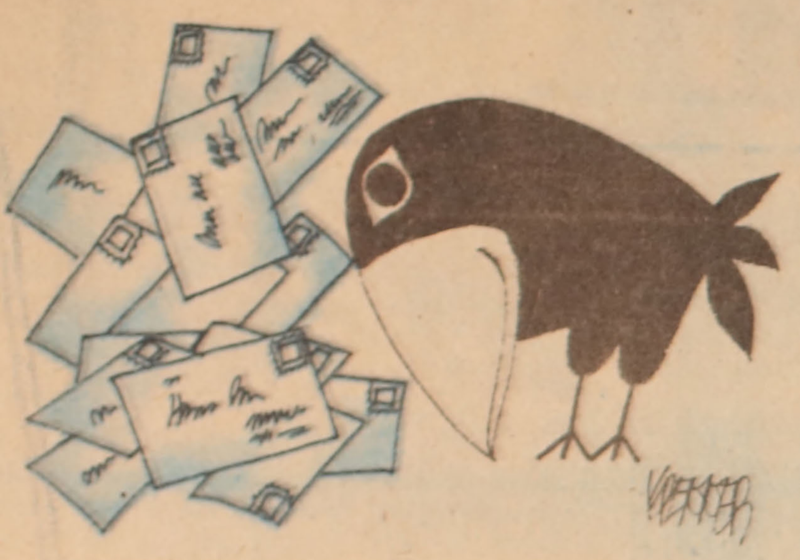
— Az újságíró határszemlét tart a szövetkezet elnökével. Az egyik búzatáblánál megkérdi:

— Mondja, elnök elvtárs, nem kezdték el túl korán az aratást?

— Nem tehettünk mást. Vasárnap focimeccs volt a faluban, és a mérkőzés után a bíró ebbe a búzatáblába menekült a feldühödött szurkolók elől!

Krenner István:

– Megtanítanám a postásokat repülni.

– Maszek postát nyitnék hűséges postásokkal.

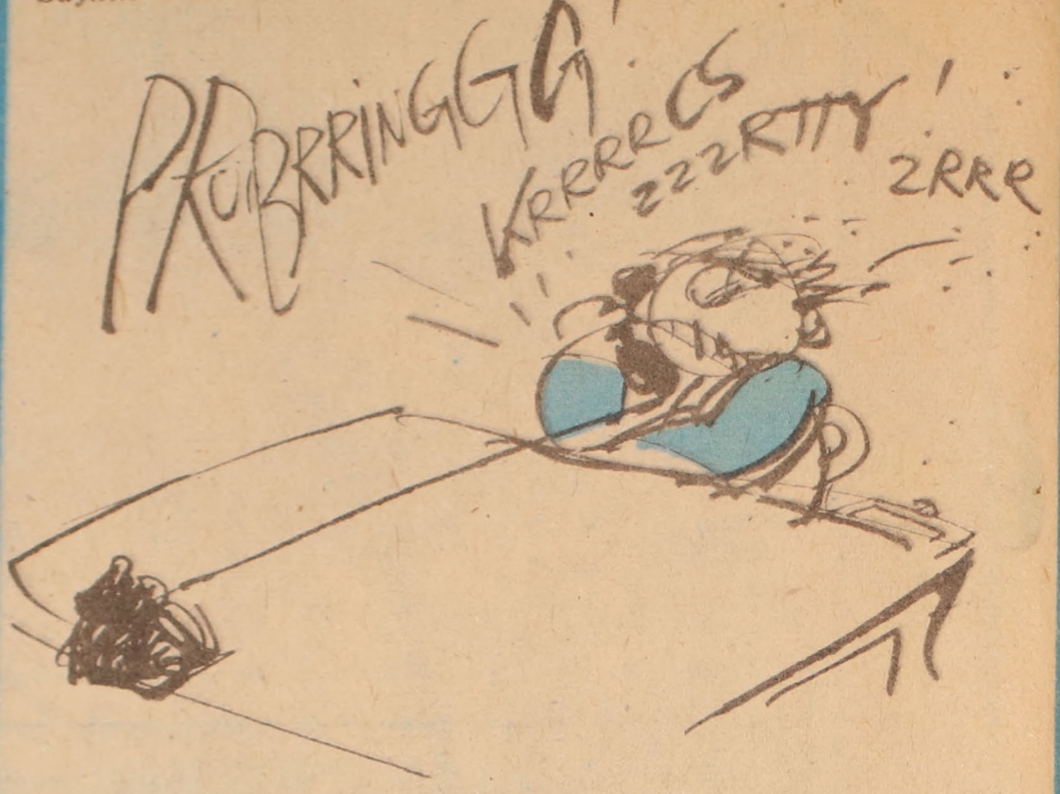
Mikes György:

A posta adjon minden telefonigénylőnek öt kiló aprófát, hogy legalább füstjeleket tudjanak adni végszükség esetén.

Tormai László:

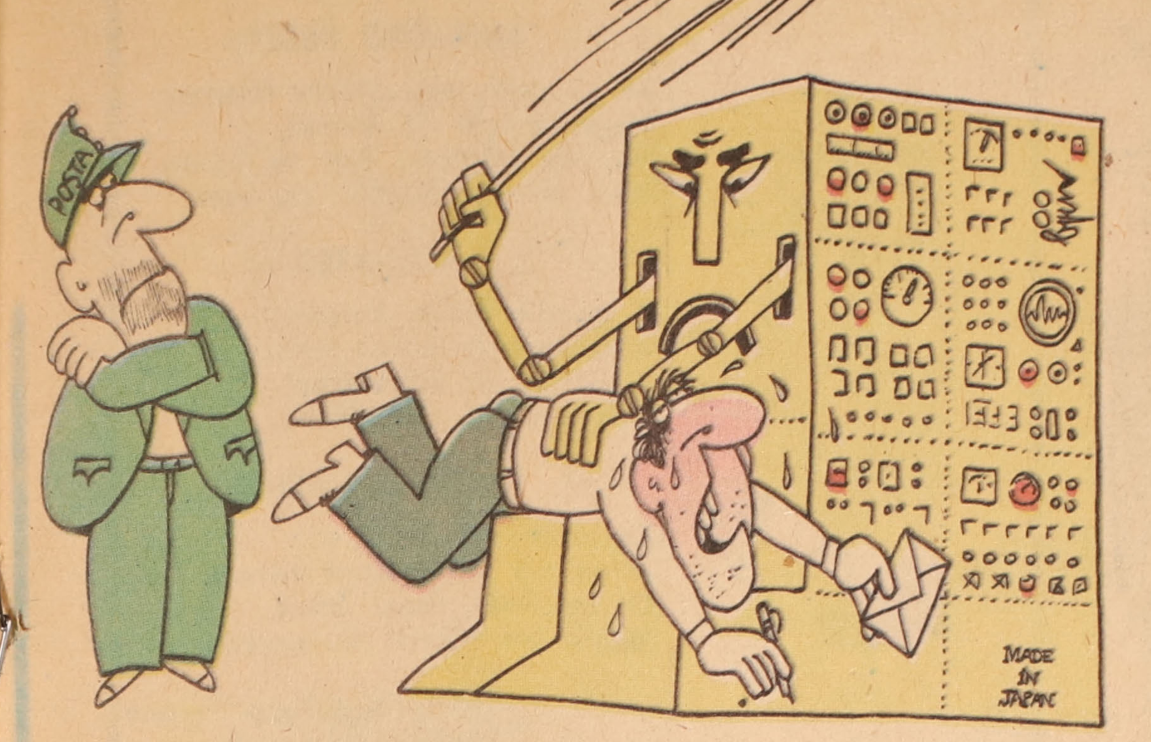
Három elveszett szerelmes levelem után kézbesítsen nekem a Posta egy elveszett szerelmes nőt.

Sajdik Ferenc:

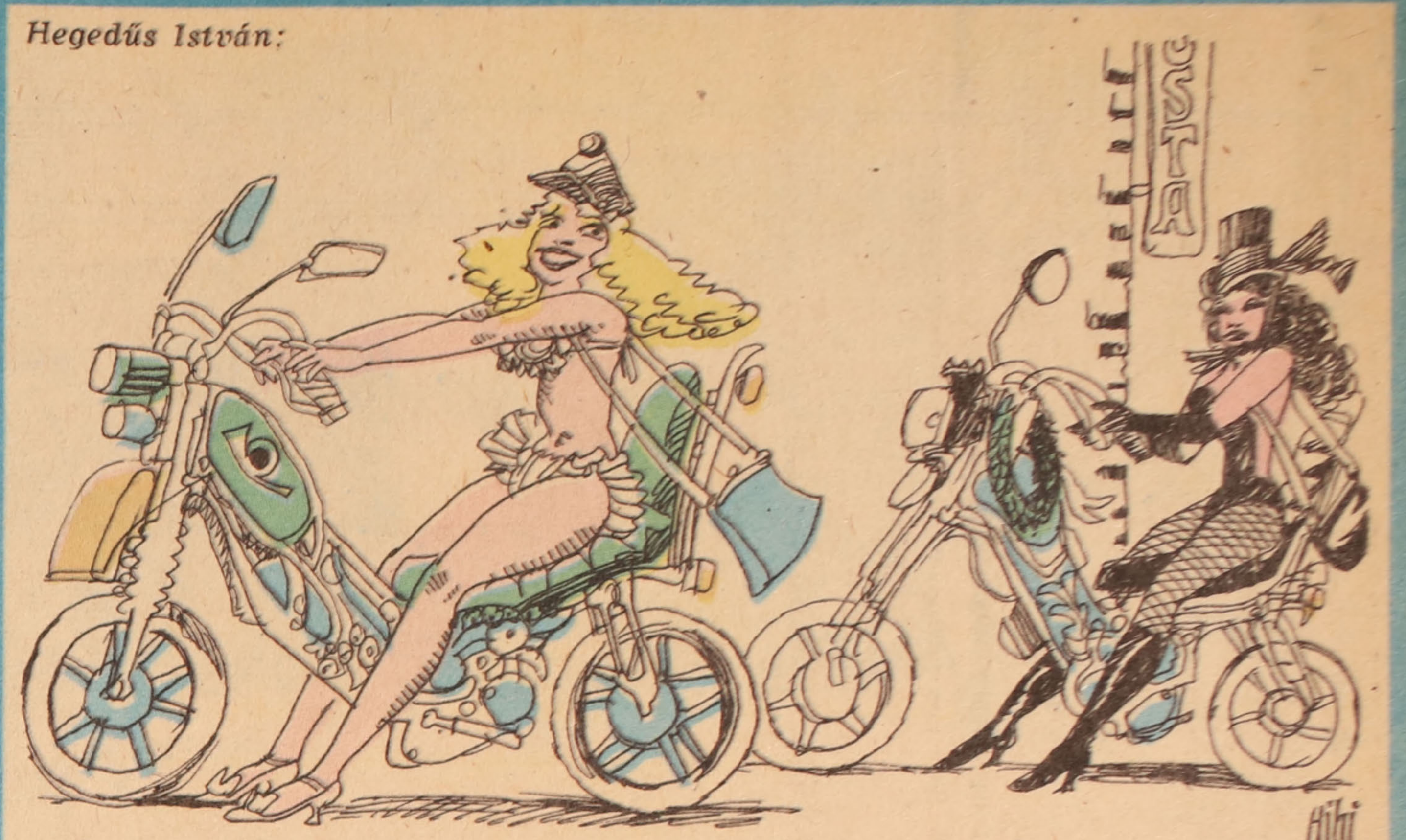
– Semmilyennel, a posta sem segíti az én munkámat...

Balázs-Piri Balázs:

– Aki még mindig nem tanulta meg, hogyan kell helyesen megcímezni egy levelet, arra a Toshiba verjen huszonötöt.

Hegedűs István:

– Képezzenek ki dísztáviratkézbesítőket...

Brenner György:

– Családot kellene alapítania. Több holló hátha többre megy.

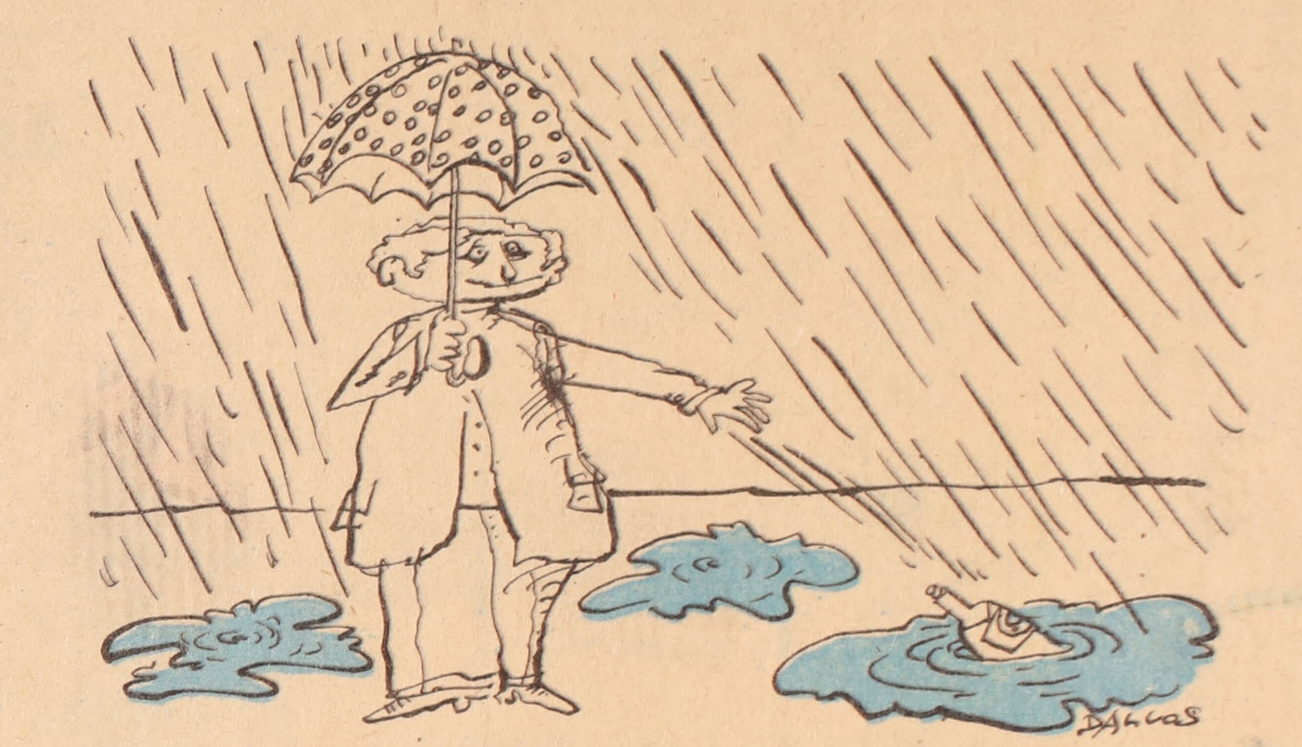
LUDAS FÓRUM

A posta hollója kérdezi:

MILYEN ÖTLETEKKEL SEGÍTENÉK A MUNKÁMAT?

Dallos Jenő:

– Palackpostával.

Peterdi Pál:

Egy korszakalkotó újítással. A kuncsaft bemegy a postahivatalba, ott egy forint lefizetése ellenében kap egy stemplit a kezefejére. Ennek birtokában elmehet a címzetthez és személyesen közölheti mondanivalóját. Ha két forintot fizet — oda megy, ahova akar.

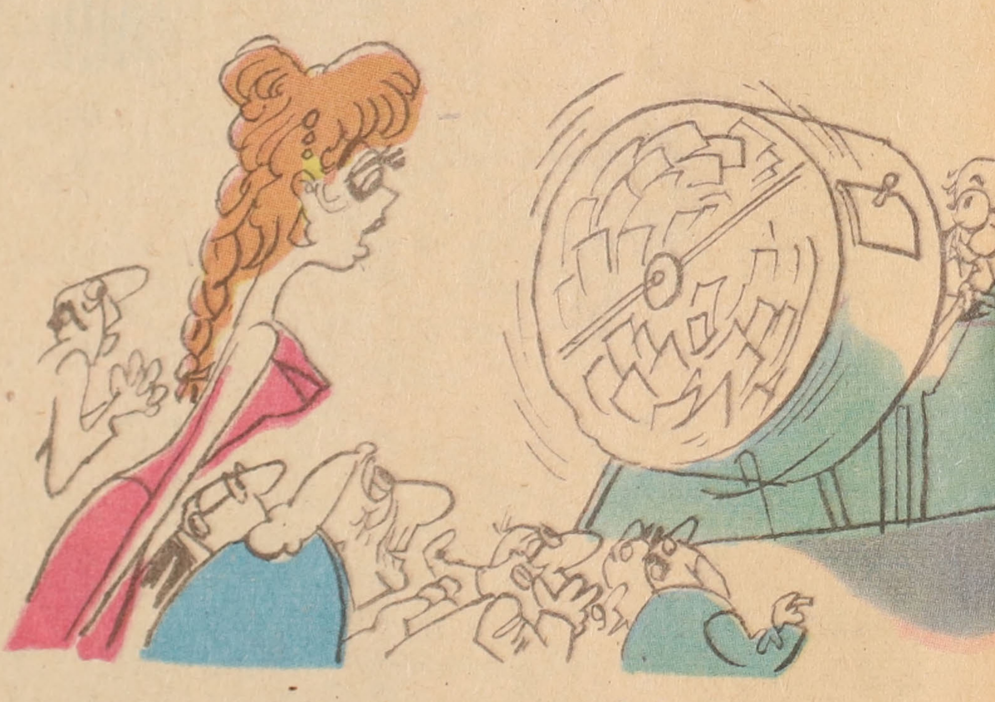
Somogyi Pál:

Ne közölje a sajtó, hány telefonközpontot szállítunk külföldre, így nem lesznek olyan idegesek a telefonra várakozók.

Föld S. Péter:

Még nem kapta meg a javaslataimat? Pedig már öt hete, hogy postára adtam.

Szűr-Szabó József:

– Naponta tíz darabot kisorsolnék a levelekből.

– Helikopterről szórnám a leveleket.

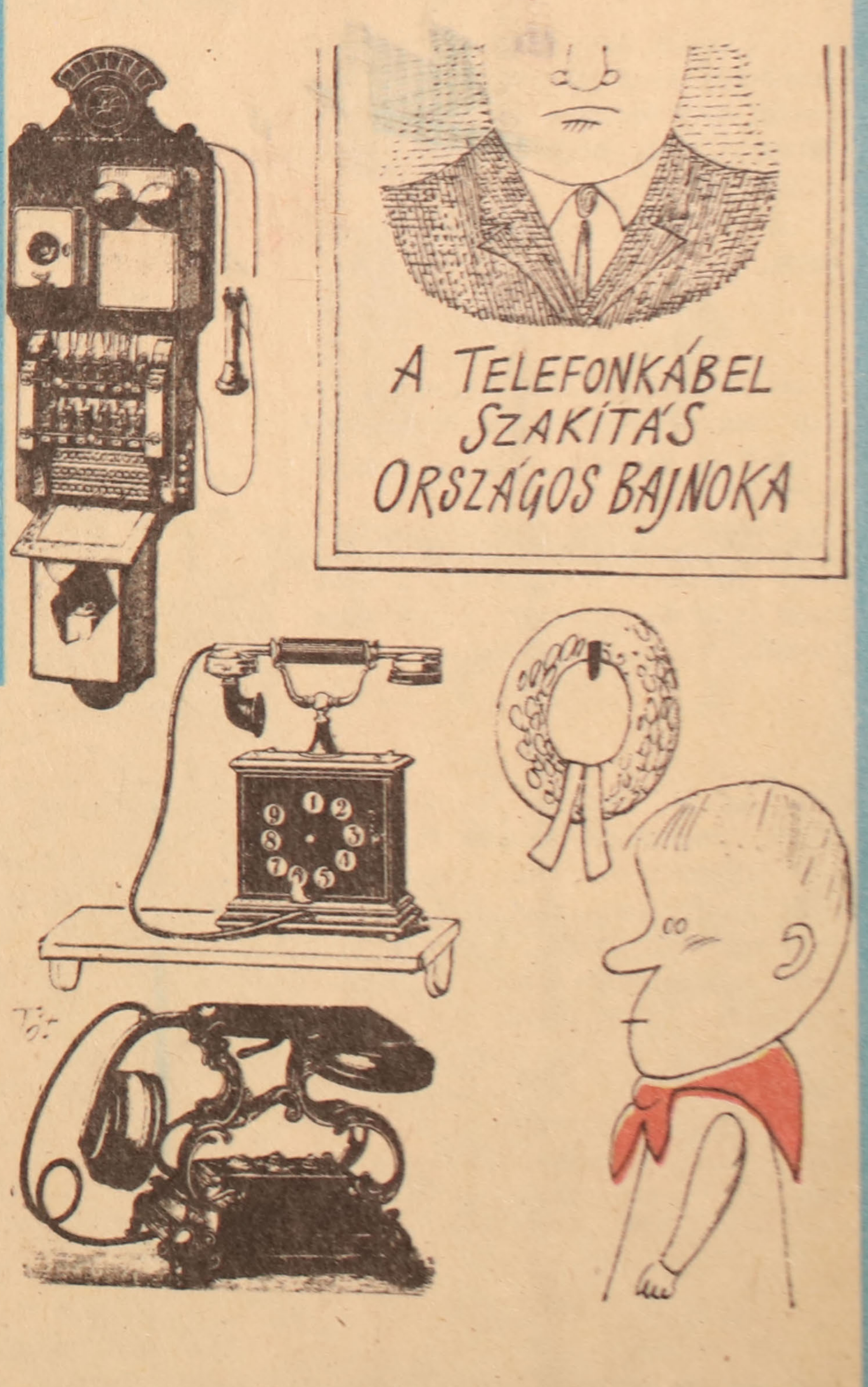
Radványi Barna:

Talán jobb lenne, ha a posta holló helyett, szimbólumként — madár az madár — a kengyelfutó gyalogkakukkot választaná.

Galambos Szilveszter:

Tanulmányoznám a mélylélektan vívmányait. A gondolatátvitel elterjesztése például tökéletesen pótolhatná a levélforgalmat. Később esetleg csomagokat is átvihetnénk gondolat útján.

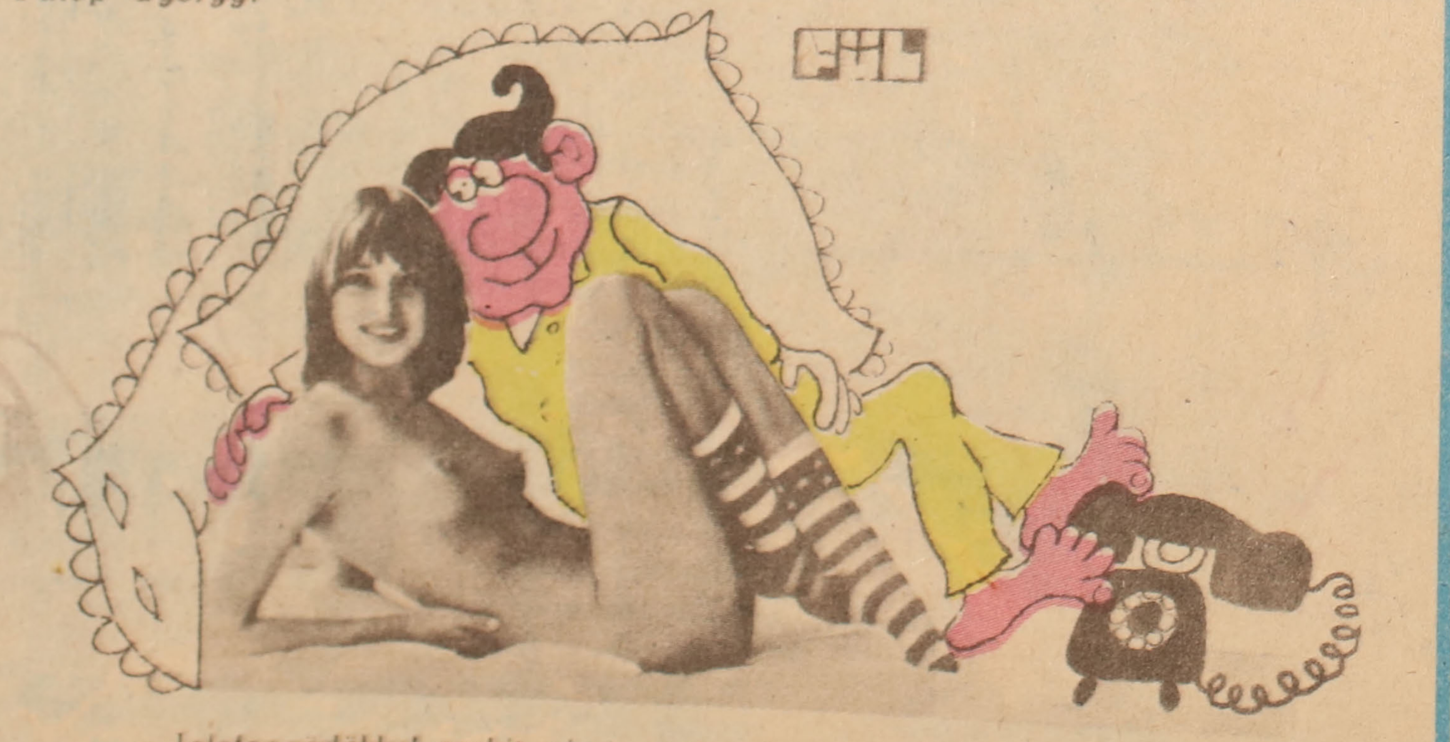
Tót Gyula:

– Kibővíteném a Posta Múzeumot...

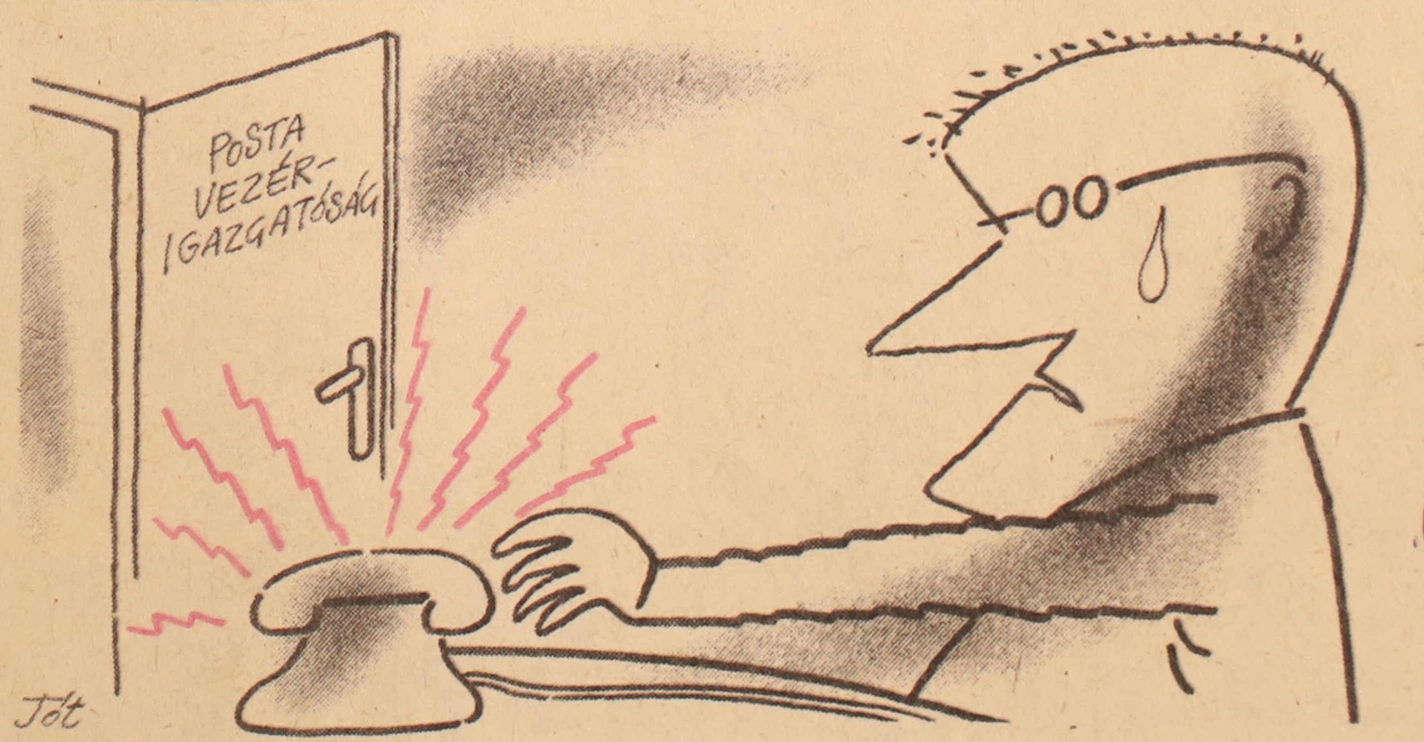
Fórumunk mindenki előtt nyitva áll: egyszerű miniszterek, kétkezi művészek csakúgy kérdezhetnek bármit, mint háziasszonyok, kokillakészítők, kéményseprők, toronydaru-kezelők, édesvízi búvárok, minden rendű és rangú olvasók. Várjuk a kérdéseket! A címünk csak ennyi: LUDAS FÓRUM, BUDAPEST, 1977.

Fülöp György:

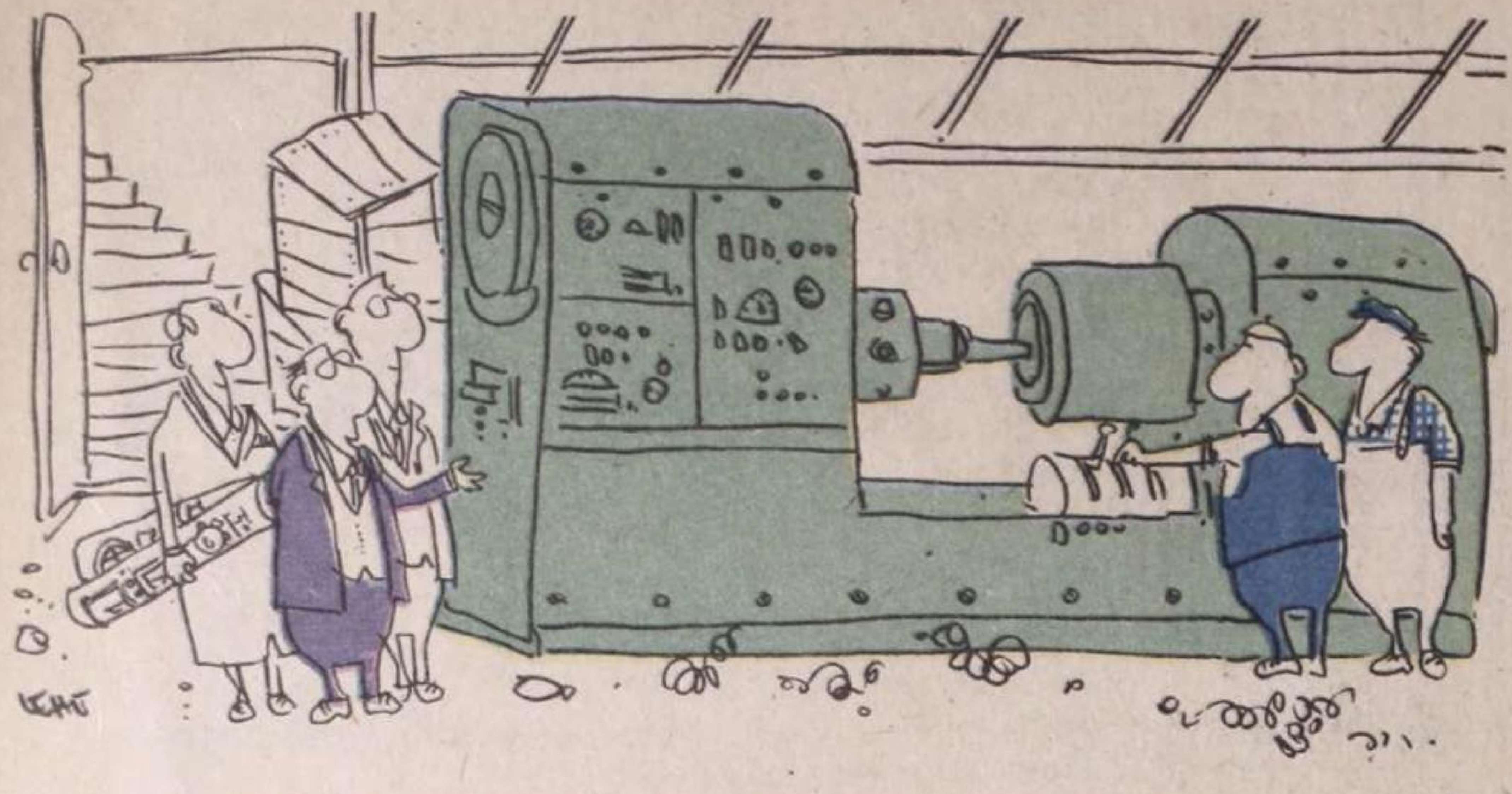
– Telefongörlökkel enyhíteném az interurbánra való várakozás nehéz óráit.

– Forró drótot létesítenék az illetékesek és a közvélemény között...

ÚJ GÉP

– Mi nem értünk hozzá, maguk szerint megérte a tízmilliót?

RÍM-HÍREK

ALULJÁRÓ BESZÉD

Azt mondja egy csöves lányka:
Megismertem öt havert,
Hogyha bőgtem, egy se bánta,
Mert mind röhögött, ha vert.

KUTYATÉR

A gazdik féltve kutyáikat,
Játszóteret is adtak nekik,
A játékot itt kölykeikkel
Idős ebek is elkezdhetik.

ÜRÖM A HÁZNÁL

Összerakható házakat
Lehet ma már nálunk kapni,
Összeraknék ilyet, ámde
Nehéz rá pénzt összerakni.

Hidvéghy Ferenc

ŐK IS VOLTAK CSEMETÉK

— Micsoda beszéd az, Heléna, hogy nem szereted a gyümölcsöt? Vedd tudomásul, kislányom, ha továbbra is így romlik a gazdasági helyzet, jöhet idő, amikor egy vacak trójai almának is örülnöd kell!

*

— Jut eszembe, Laokoonné, még nem is kérdeztem, mit mondtak a a kisfiának a pályaválasztási tanácsadón.

— Azt mondták, iratkozzék be a kígyóbűvölő-szakra.

*

— Igazán fura, hogy a maga Lédácskája még rá se néz a fiúkra, pedig már egészen csinoska bakfis. Mondja, igaz, hogy annyira szereti a hattyúkat?

— Bizony, valósággal isteníti őket.

*

— Mondja, doktor úr, maga szerint normális az én Ulisszeszkém?

— Már miért ne volna normális?

— Képzelje, doktor úr, eddig már négy falovacskát eszkábáltam össze neki, s ahelyett, hogy rájuk ülne, mindig beléjük akar bújni.

*

— Az én kisfiam, Néróka, hisz tudja, rendezőnek készül. Mostanában teljesen bele van bolondulva ebbe az új gall „Son et Lumiere" irányzatba. Tudja, egyidejűleg fény- és hangeffektusok, vagy mi a fene. Már ki is gondolt egy saját produkciót: óriási lángok, köztük egy magányos lant peng. Óriási, nem? Biztos vagyok benne, hogy évekig erről beszél majd egész Róma, amilyen tehetséges hálisteneknek a kölyök!

*

— Haragszom rád, Percy Bysshe. Itt volt az úszómester úr, és azt mondta: „Miszisz Shelley, a kedves fia tegnap se jött el az úszóleckéjére." Fogadjunk, hogy megint valami verset írtál, te átokfajzat!

*

— Mit bütyköl a fia egész nap olyan szorgalmasan, Madame Guillotine?

— Tudomisén. Azt mondja, valami kosárlabda nevű játékot fundált ki.

— Kosárlabda? Hát az meg micsoda?

— Fogalmam sincs. Azt mondja, azoknak való, akik egy fejjel magasabbak a kelleténél.

*

— Mondja, Bonaparte asszony, nem túlzás, hogy a kis Napcsika kificamított karját már öt éve tartják felkötve? Meglátja, a végén még úgy marad neki.

*

— Hé, Matuskáné! Mit csinált már megint a maga istenverte Szilveszterkéje?

— Ugyan, ne izgassa magát, semmiség az egész, csak a Bodrit robbantotta föl. Meglátja, szomszédasszony, ebből a fiúból még egy Edison válik!

*

— Nem megy ez így tovább, Bill! Hogy akarsz sikeres kereskedő lenni, ha még azt se tudod, hogy a nevünket nem Shakespere-nek, hanem Shakespeare-nek írják?

*

— Te, szerinted a Capuleték Júliája nem kezdi egy kicsit korán? Utóvégre még csak tizennégy éves!

— Na és? Ez is valami a mai akcelerált világban? Mondd, egyáltalán Veronában élsz te?

Tímár György

TRIBÜN

Egy riói fegyház igazgatója furcsa lépésre szánta el magát. A börtön udvarát bérbeadta egy sportklubnak, hogy ott kosárlabdapályát építsen.

— Kénytelen voltam vele — indokolta később a felsőbb szervek előtt —, mert fogházam eredeti minőségében sajnos már nem jövedelmező.

●

Az argentin FC Carmosa nemrégiben új edzőt kapott. És az új edző új módszereket léptetett életbe. Vereség után büntetésből két órára bezárta a csapatot. Ugyanezen a mérkőzésen az egyik csatár nem adta át a labdát a gólhelyzetben levő társának. Ennek fel kellett mosnia a klubház lépcsőjét. Amikor pedig a középcsatár a harmadik meccsen is eredménytelen maradt, százszor le kellett írnia: „A középcsatár feladata a góllövés". Később kiderült, hogy ez az edző előzőleg egy javítóintézetben tanított. A javítóintézet csapata a középiskolás bajnokság tizennyolcadik helyén végzett.

A Le Normand című lap sportrovatában olvastuk:

— A siketnéma sportolók szokásos évi közgyűlésének végén a résztvevők háromszoros éljent kiáltottak a siketnéma sportra.

●

Az amerikai rögbiliga hasznos kis kiadványában olvasható:

„Az emberi harapás éppoly veszélyes, mint az állati és azonnal kezelésre szorul."

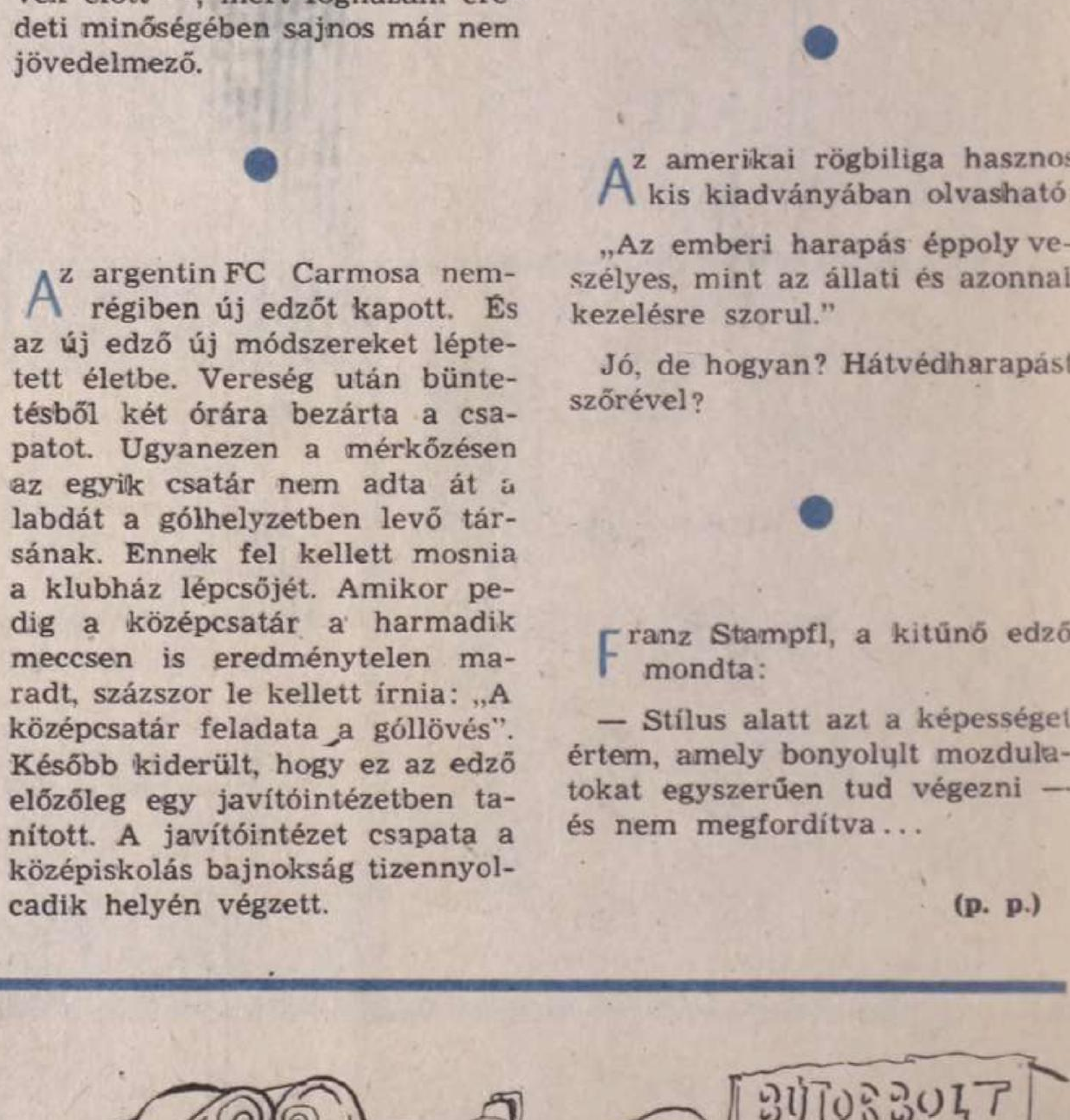
Jó, de hogyan? Hátvédharapást szőrével?

●

Franz Stampfl, a kitűnő edző mondta:

— Stílus alatt azt a képességet értem, amely bonyolult mozdulatokat egyszerűen tud végezni — és nem megfordítva...

(p. p.)

– Ne vegyük meg Gyulus. A sok üléstől meggörbült a lába.

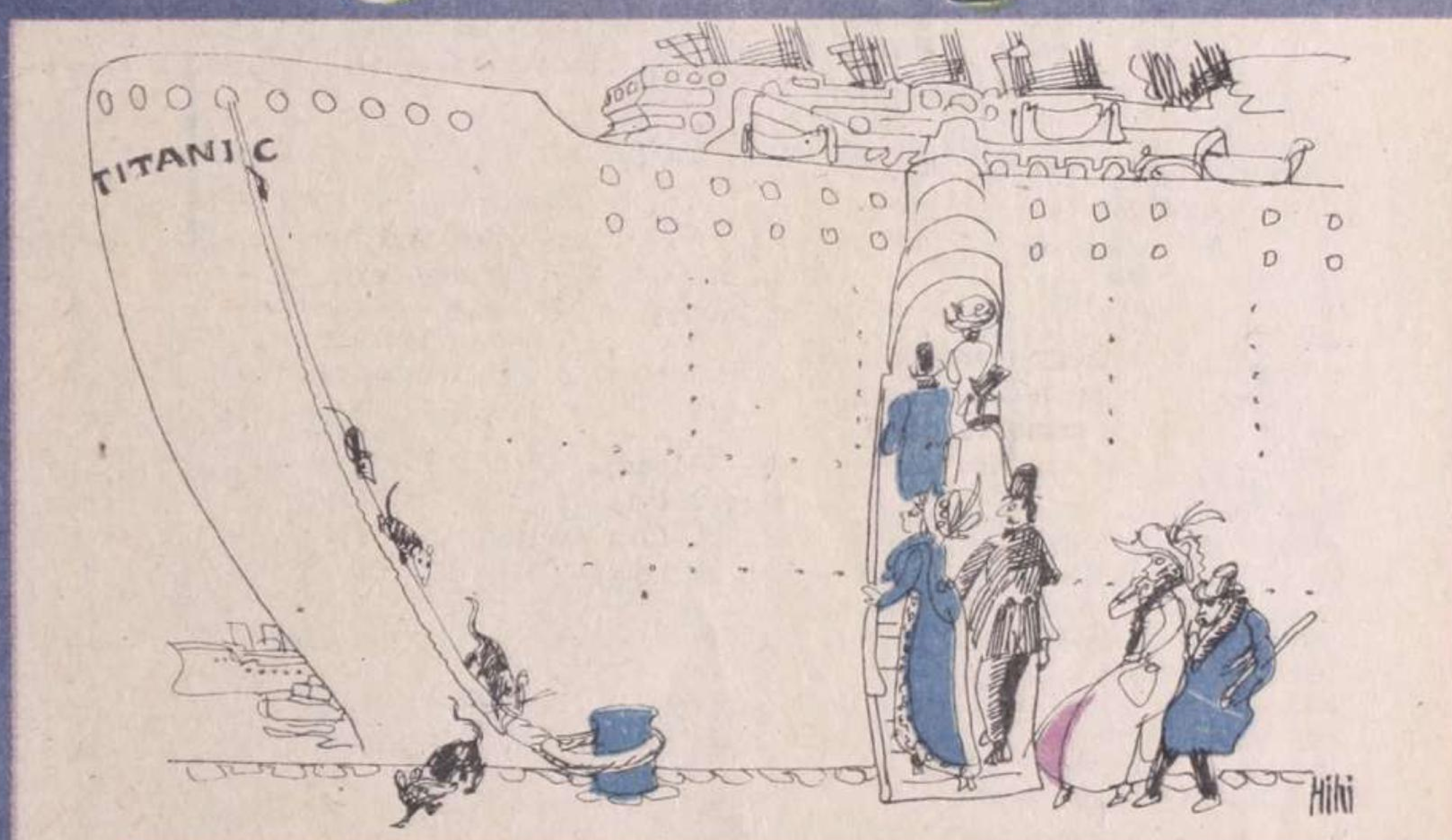

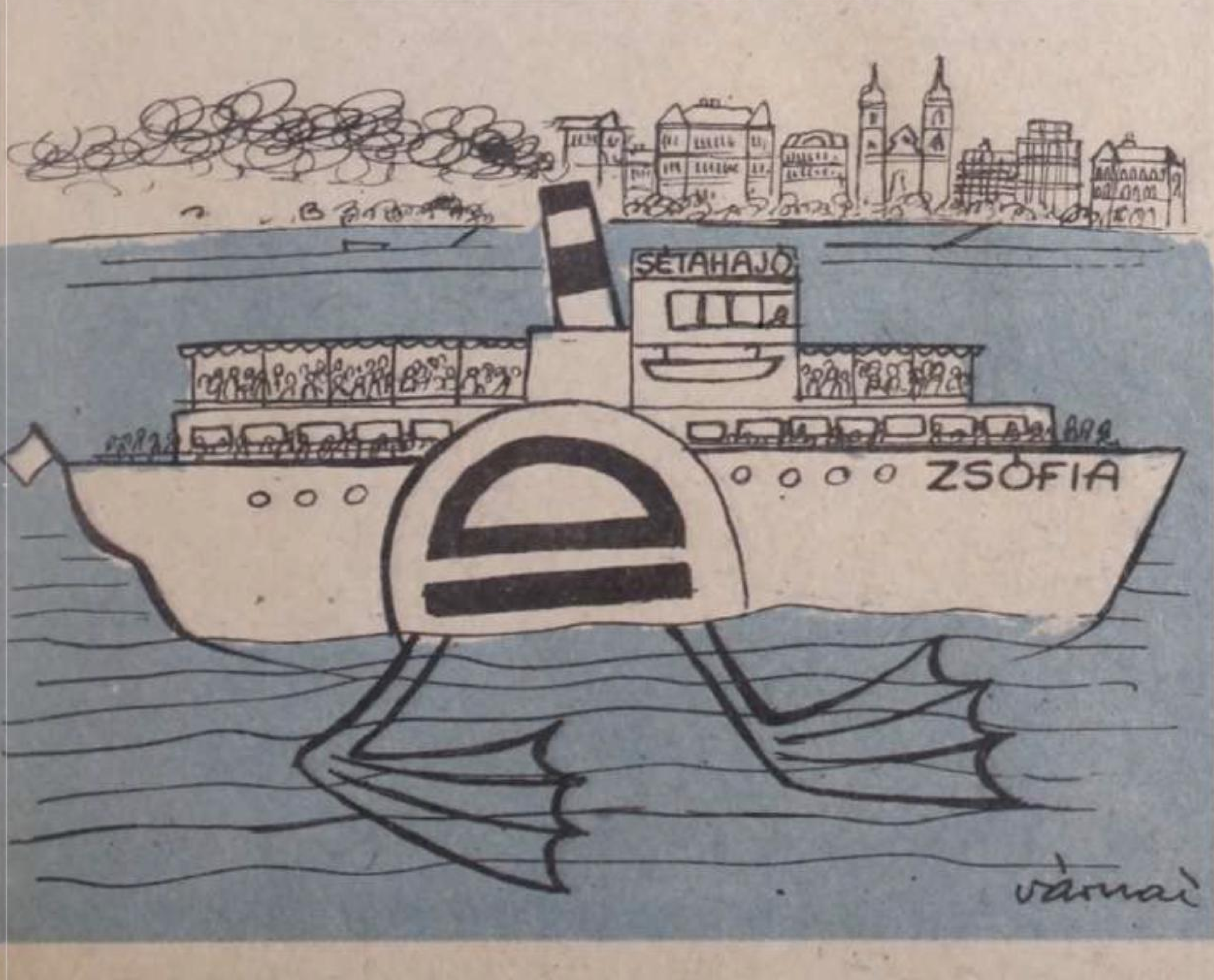

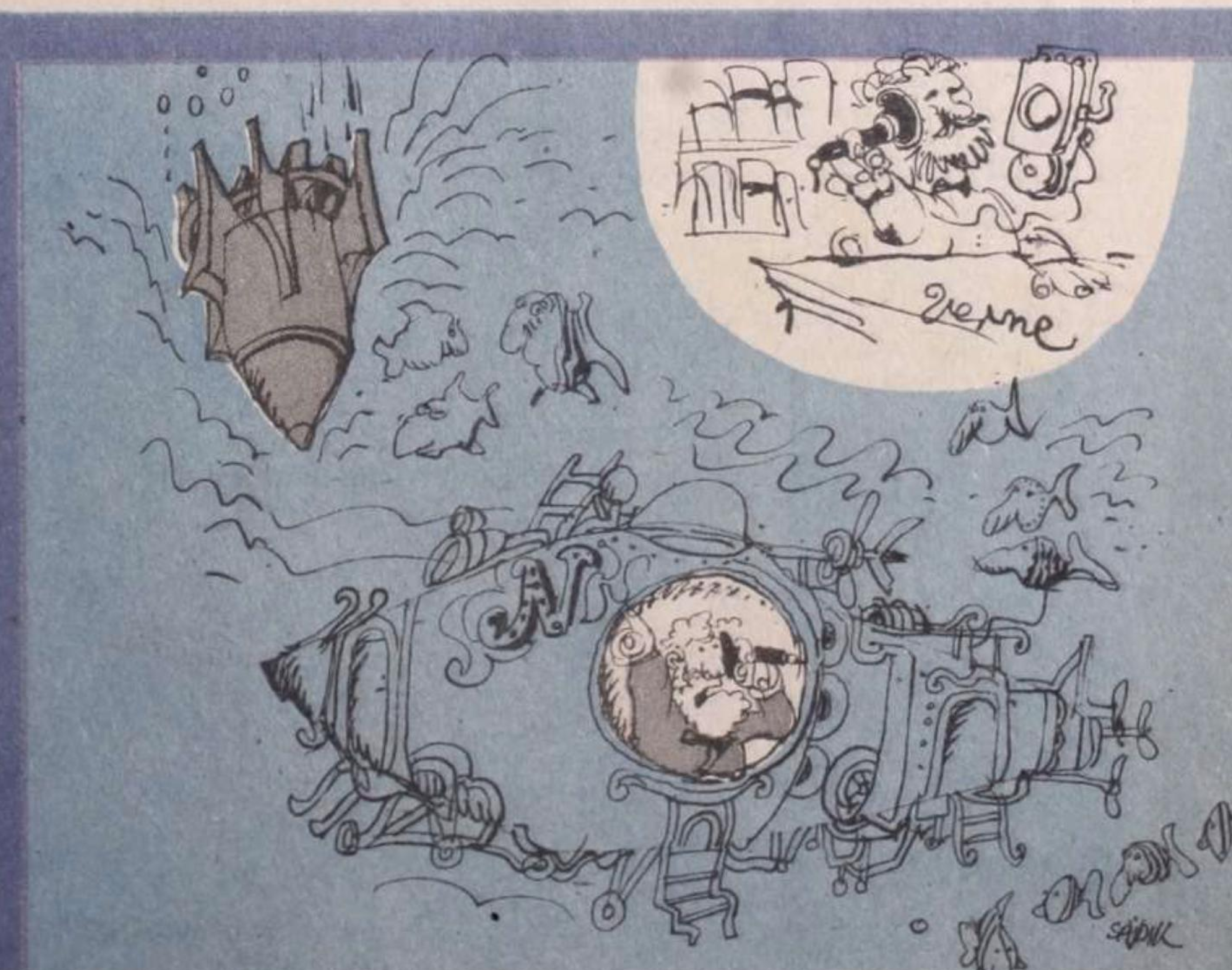
BRENNER,
LEHOCZKI,
FÜLÖP,
HEGEDÜS,
VÁRNAI,
SAJDIK

HÍRES HAJÓK

az élet királya

— A nyár az én Bakonyom! — idézte az ismert verset meglehetősen pontatlanul, de kidülleszttett mellel Dönci. — Mert én ilyenkor beveszem magamat a Bakonyba és megkeresem a magamét, nem akarok dicsekedni, de megtehetném.

— Tedd meg! — kiáltottam izgatottan —, úgy szeretnék én is pénzt keresni! Te hogy fogsz hozzá?

— Ott kezdődik — mosolygott Dönci —, hogy van egy kis faházam Bakonykullancson, az erdő közepén, tavaly lett készen.

— Fontos? — kérdeztem aggodalmasan. — Mert nekem nincsen. Így meg se próbáljak pénz keresni?

— Mással is lehet — biztatott Dönci —, majd meglátod, ha mondom. De én ezzel a házzal kezdem a pénzkeresést, mert kiadom. Van két nyugatnémet vendégem, acélgyárosok és egész évben az acélt szagolják Düsseldorfban. Az erdő csendje úgy kell nekik, mint nekem a készpénz. A romantikáról én gondoskodtam, hajnalban szarvasbőgésre ébrednek, pedig a környéken nincs is szarvas.

— Csak nem te bőgsz, készpénzért?

— Ha bolond volnék — mosolygott Dönci. — Van egy öreg erdész, meg két diák, azokat alkalmaztam. Az erdész hajnalban bőg, a két diák alkonyat után kuvikol, mondanom sem kell, hogy kifizetődik. A feleségem pedikűrös, a faház mellett, a garázsból csináltunk egy kis pedikűrszalont. Ötven kilométeres körzetben nincs a környéken még egy pedikűrös.

— És ki pedikűröztet az erdő közepén?

— Rengetegen —, mondta Dönci —, el sem tudod képzelni. — A turista-útjelzéseket kicsit átfestettem, hogy a házam előtt menjenek el. Az erdőben elfárad a láb, jól esik egy kis áztatás. Sokszor sorban állnak a garázs előtt, ezért jól fogy a fagylalt is.

— Fagylaltot is mérsz — kiáltottam ámulattal.

— Én? — nézett vigyorogva Dönci. — Egy diák.

— És honnan veszed a fagylaltot?

— Minden reggel bemegyek az alapanyagért a városba, viszem a gombát és hozom a fagyit.

— Gombát viszel?

— Kilószámra —, felelte Dönci. — A nyugatnémetek egész nap gombáznak, mint az őrültek, versengenek, ki gyűjt több gombát. Amit előző nap összehordtak, reggel beviszem és átveszik a piacon.

— Te értesz a gombához?

— Van egy gombaszakértőm, az válogatja. Elhiszed, hogy kifizetődik?

— Mi az hogy! — ordítottam örömömben és a tenyeremet csapkodtam. — De több pénzt már ugye, nem keresel?

— Még nem mondtam a javát — nézett kedvtelve Dönci. A ház előtt van egy kis kirakodóvásárom. Cserepeket, lócákat árulok, mint eredeti bakonyi népi tárgyakat. Két diákot alkalmaztam, akik ügyesen öregbítik a tárgyakat, ki csorbítják a bögrét, megégetik a frissen készült fakanalat, nem fizetek rá. Az egyik nyugatnémet család megvette a szobaberendezésemet is, mint betyárbútort.

— Talán még betyárt is szerződtettél — szóltam gúnyosan.

— Természetesen, a romantika kedvéért — bólintott Dönci. — Az apósom testvére negyven év után most települt haza Kanadából, ő eredeti betyár-leszármazott hetente kétszer, szombat-vasárnap, amikor nagy a forgalom. Erős akcentussal beszéli már csak a magyar nyelvet, de ez nem tűnt fel még senkinek sem.

— Elég! — kiáltottam Döncire. — Csodállak, irigyellek! Nem véletlenül láttalak az előbb két csodálatos kis nővel! A pénz magától gyűlik a zsebedben, miközben te két ilyen királynővel szórakozol!

— Én? — vigyorgott Dönci büszkén —, mit képzelsz? Felvettem két diákot, háromszor négy órára, azok mennek a lányokkal. Én meg közben keresem a pénzt.

Somogyi Pál

— Látja, Jenőke, ez a szabadidő ágyom!

— A legidősebb fiamra hagyom a parkolóhelyemet.

AZ OLVASÓ OLDALA

HAJNAL-DOSSZIÉ

CSABA KÖSSÖN ELTARTÁSI SZERZŐDÉST!

Most, hogy véget ért a Mundial, olvasóink figyelme ismét Hajnal Csaba felé fordult. Úgy tűnik, izgalomban itt sincs hiány...

Akik Hajnal Csabát lehülyézik, előbb jól nézzenek a tükörbe és azután nyitott szemmel járjanak az utcán, hogy észrevegyenek valamit azokból a normális embereket megbotránkoztató jelenségekből, melyeket Csaba szóvá tett és remélem, szóvá is fog tenni. Mert fiataljaink jelentős részének viselkedésén lenne mit javítani. Persze, ehhez a felnőtt társadalomnak is össze kellene fognia, mert ha ez így megy még sokáig, aki megéri, megnézheti a jövő emberi kapcsolatait. Egyelőre ennyi, azután ha kell, folytatom még a gondolatsort.

K. Z. Budapest,
Dohány u. 56. 1077

Szeretném tudni, mi a szándéka Hajnal úrnak a felgyülemlett levelekkel? Talán kitapétázza velük a szobáját, vagy beragasztja egy füzetbe?

Kiss Imre
Budapest, Pollányi u. 84. 1213

Néhány levélíró nagyon szemtelen (például, aki a finn telefonkönyvet javasolta. Szerintem ő szenved nyak fölötti bántalmakban). Ha ennyi szabadidejük van az embereknek, szekálják egymást otthon, azt legalább nem kell leírni. Ne háborgassák tovább Hajnal Csabát!

Faragó Franciska
Csongrád, Felszabadulás u.
5—7. 6640

Fölösleges volt Hajnal Csaba véleményét vitára bocsátani. Ha minden ember nézeteiből ilyen nagy felhajtást csinálnának, feje tetejére kellene állítani a világot. Az rendben van, hogy Hajnal Csaba nyilvánosságra hozta a nézetét, azt viszont nagyon elítélem, hogy ennek kapcsán idegen emberek sokasága fogott tollat, hogy bemocskoljon egy embert.

„Mónika" jelige

Azt üzenem Hajnal Csabának: kössön a Ludas Matyival eltartási szerződést a lap 13. oldalának egy részére!

Hoffer László
Szigetvár, Kárpátok u.
62. 7900

MÉZESMADZAG A MOZIBAN

Lapunk 25. számában közöltük egy olvasónk panaszos levelét, aki kifogásolta, hogy érvényes jeggyel rendelkezett a Puskin moziba, ám a jegyszedő az előadás megkezdése előtt nem engedélyezte számára, hogy a váróteremben levő újságokat lapozgassa. A FŐMO illetékese a panaszt kivizsgálta és megállapította, hogy „a panaszos által említett jegykezelő aznap állt munkába. A filmszínházvezető kioktatta a munkavégzés alapvető szabályairól, s közölte vele, hogy az előadás megkezdése előtt negyedórával csak az üzemvezető utasítására lehet a nézőket a nézőtérre beengedni.

Ez utóbbi utasítást dolgozónk félreértette és az előadás megkezdése előtt negyedóráig senkit sem engedett a várakozóhelyiségben tartózkodni.

A cikk kapcsán ismételten felhívtuk dolgozónk figyelmét a helyes és udvarias magatartásra."

Rétai Jánosné
filmszínházvezető

Feldmájer Sándor
területi igazgató

NINCS ALKATRÉSZ

1981. február 5-én adtam be reklamációs javításra PHILIPS N 2218 típusú 020792 gyári számú hordozható kazettás magnetofonomat a pécsi Villamosipari Gépjavító Szövetkezethez. Az eltelt, közel másfél év alatt sem tudták megjavítani, alkatrészhiányra hivatkozva. A RAMOVILL-nak írt levelemre azt válaszolták, hogy jelenleg nem rendelkeznek a készülékhez hálózati csatlakozóval, a beérkezés várható ideje: a második negyedév első fele. Ez az idő már lejárt, de változás azóta sem történt.

Felháborítónak tartom, hogy egy, a magyar kereskedelemben forgalmazott készülékhez — melynek papírja szerint hat évig biztosítanak alkatrészt — 3—4 év után a szerviz nem képes hálózati csatlakozót beszerezni.

Rab Lajos
Pécs, Székely B. u. 33. 7624

ROLLING STONES JÖVŐRE?

Olvastam a Rolling Stonesról írt cikküket, és mivel fiatal korom ellenére az együttes rajongója vagyok, nagyon felkeltette az érdeklődésemet. Kérdem én: ki nem hajlandó megfizetni a fellépési díjukat? Mert a rajongók bizonyára hajlandók lennének erre. Ha meg egyesek mégis soknak találják, miért nem helyeznek el a város különböző pontjain perselyeket: „Közadakozás a Rolling Stones-koncert lebonyolítására" felirattal?

Szerintem az együttes jövő évi meghívása egy nagy kacsa, de ha esetleg mégis igaz lenne, árulják el nekem, ígérem, nem fogom híresztelni, csak a pénzt kezdem el gyűjteni a belépőre. Addig pedig én sem tudok mást tenni, mint a cikk Csámcsogi nénije: énekelem, hogy I'can't get no Satisfaction, vagyis: nem kapok elégtételt.

S. L. (16 éves lány)
Budapest

TÜCSÖK és BOGÁR

Magasabb matematika!

(Beküldte Pintér József)

Ötvenet fizet, harmincat kap? Vagy megfordítva?

(Beküldte Jánosi Tamás)

zongora 6000 fo intért, hűtőszekrény, ágybetéttel, kedvező áron eladó. Ugyanitt kis Pianínó zongorát veszünk. Érdeklődni lehet egész nap.

Hűvös lesz az alma!

(A Napló apróhirdetései között találta Baki Zoltánné, pápai olvasónk)

Melegen ajánljuk!

(Miskolc-Tapolcán fotózta Kovács József, mezőtárkányi olvasónk)

KIÁLLÍTÁS

nyílt Sárvárott, a Nádasdy-várban Várnai György karikatúráiból. Megtekinthető augusztus 15-ig, naponta 10–18 óráig.

JÖHET A KÖVETKEZŐ!

Ebben a rovatban pályakezdőket mutatunk be, akik a Ludas Matyi hasábjain első ízben jelentkeznek műveikkel. Rovatunkban teret kívánunk adni fiatal tehetségeknek, akik nemcsak szeretik, de értik is a humort. A válogatásnál nem a fiatalságot, hanem a tehetséget értékeljük.

SZÁNTÓ DÁNIEL
karikatúrái

(Bár nem szokásunk, most eláruljuk a szerző életkorát is: 15 éves múlt, ősszel kezdi a képzőművészeti gimnázium második osztályát.)

TITOKZATOS NYOMOK

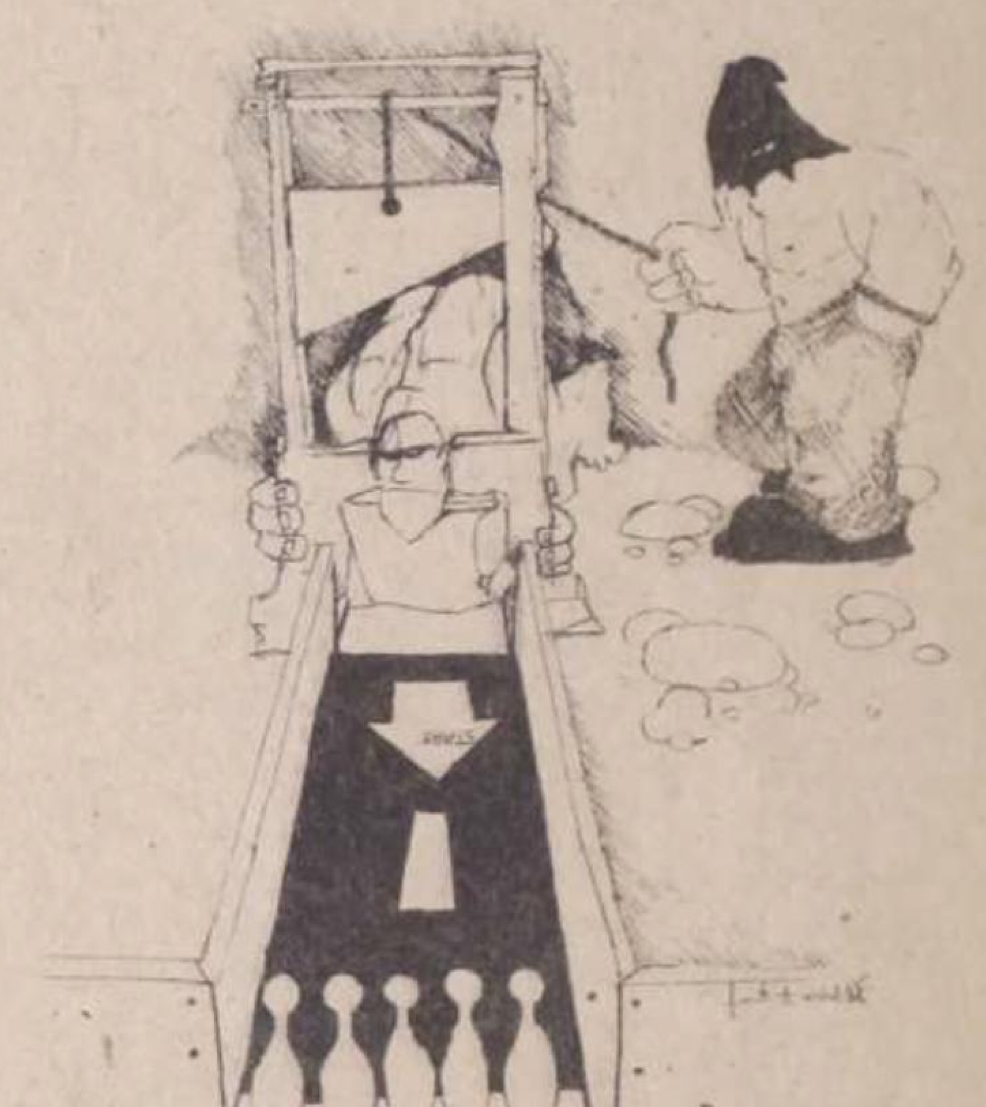
ZONGORISTA

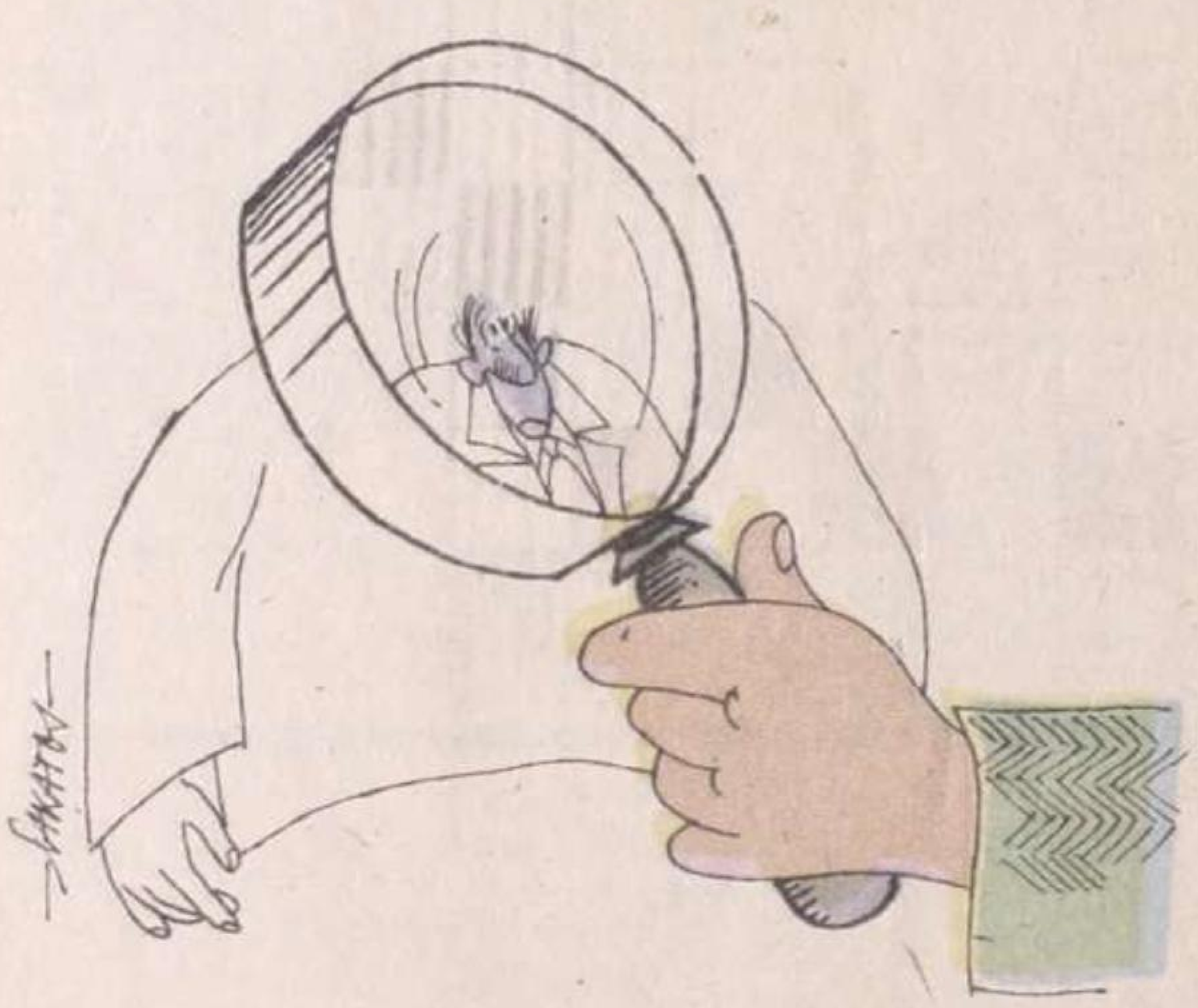
MAGÁNY

HOMO LUDENS

KÉPESSÉGVIZSGÁLAT

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI . . .

— Neked mindig újságot kell olvasnod evés közben? — kérdezi a feleség a férjtől. — Hiszen így még azt sem tudod, tulajdonképpen, mit eszel?

— Hát éppen ezért olvasok!

LEÁNYKERES

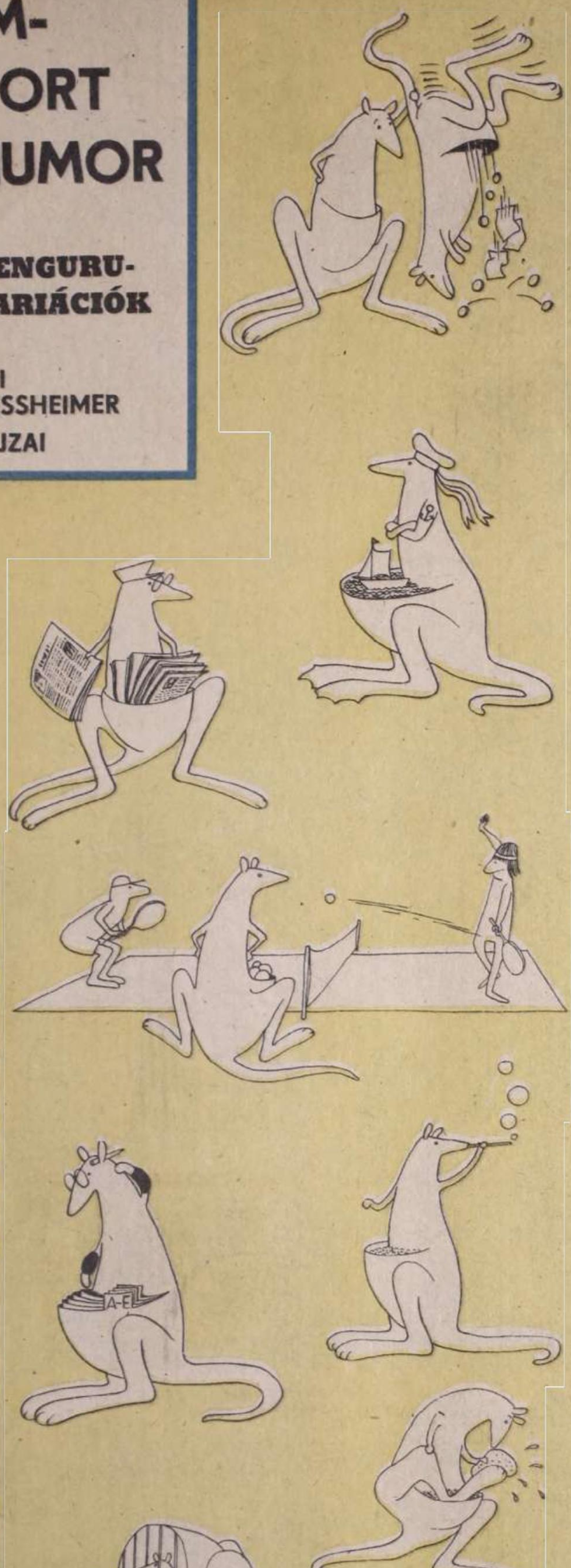

– Ami pedig a lelkieket illeti, szabad kérdeznem menynyi pénze van?

IM-PORT HUMOR

KENGURU-VARIÁCIÓK

EDI HESSHEIMER RAJZAI

SZOMORÚ TÜNET

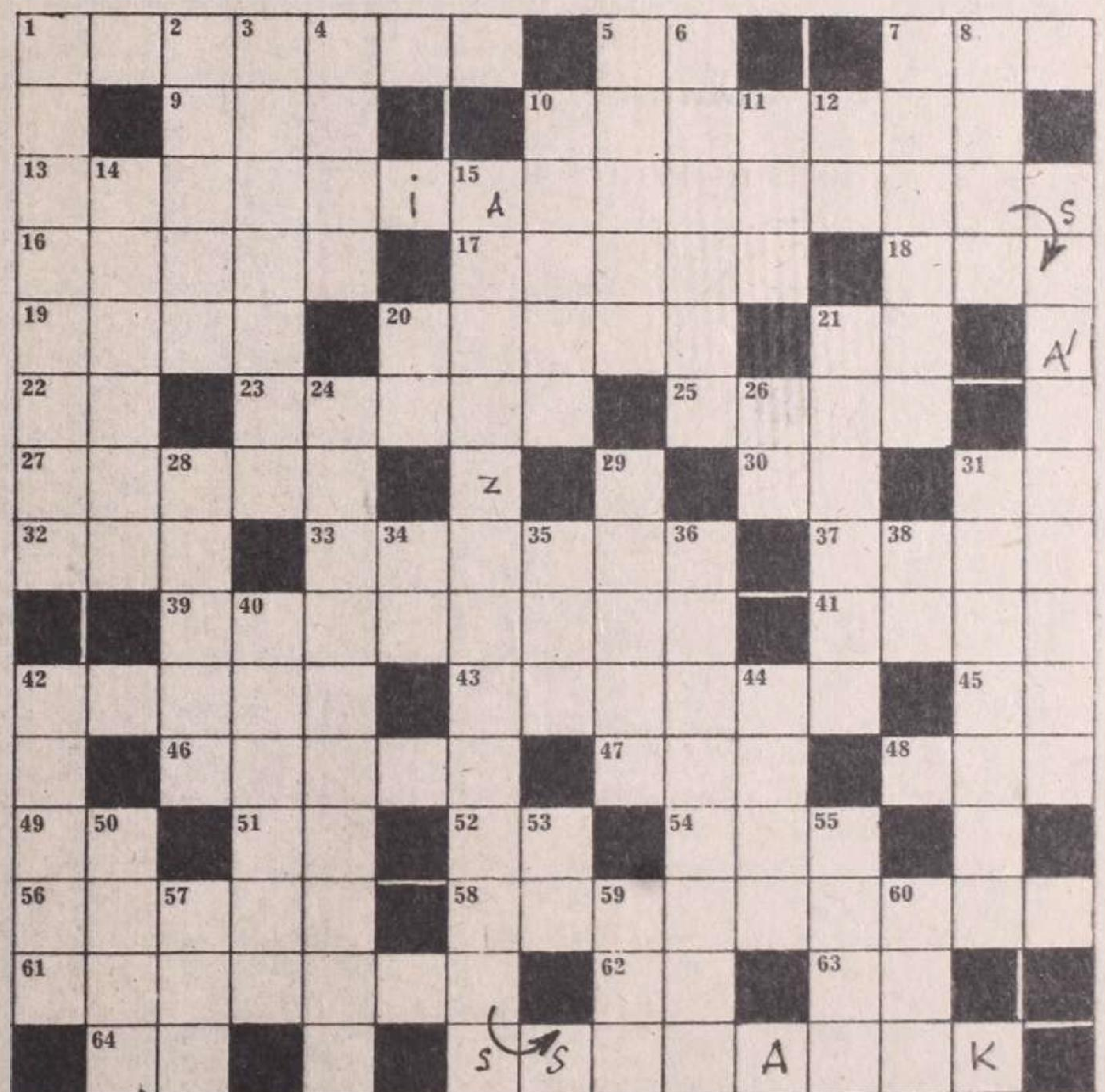
— Azt hiszem, öregszem... — mondta Mancika, az ABC-áruház egyik pénztárosa — s magyarázatként hozzáfűzte: — Vízszintes 13 — függőleges 15. Megfejtésül ezt a két sort kell beküldeni kizárólag levelezőlapon legkésőbb augusztus 2-ig erre a címre: Ludas Matyi, Budapest 1977. A megfejtők között háromszor 200 forintot sorsolunk ki.

VÍZSZINTES

1. Lábával teszi az ember, többnyire hirtelen mérgében
5. H. B.
7. A görög ábécé egyik betűje
9. A fogait használja
10. Nedves, viharos déli szél
16. Forgácsoló szerszámok éléül használatos
17. Vékony, egyenes bot
18. Ételt ízesít
19. Megfelel a valóságnak
20. Könnyen megijed
21. Személyes névmás
22. A fájdalom indulatszava
23. Takarmány
25. Szerzetes főpap
27. Három — franciául
30. Európai nép
31. . . ipso
32. A Rajna mellékfolyója
33. Este igénybe vett tabletta
37. Hosszmérték német eredetű neve
39. A fülbemászó zene
41. Az emésztőcsatorna kezdete
42. Kéziszerszám
43. Kenyérmaradék
45. J. A.
46. Halkan a fülbe mondani
47. Alma- . . . (város)
48. Folytonossági hiány
49. A görög ábécé R betűje
51. Orosz igen
52. Személyes névmás
54. Szeszes ital
56. Helyhatározó
58. Valamikor ez volt a neve a legtöbb adót fizető polgárnak
61. Olasz operaszerző, akinek nevét csak Mozarttal kapcsolatban említik
62. Mennybolt
63. Mutatószócska
64. Játékvezető Testület

FÜGGŐLEGES

1. Egy népszerű opera címe
2. Erőszakkal szerzett zsákmány
3. Egy felvágottféle neve
4. Nemzetközi hírű fotócikk-márka
5. Súlyos betegség
6. Hangszer (vonós)
7. Díszít
8. Afrikai köztársaság
10. Hangsor
11. Időjelző
12. Kilométer
14. A sakkjáték kelléke
20. Santa . . . (argentinai tartomány)
21. Telefonkészülék alkatrésze
24. Ablakon alkalmazott elsötétítő
26. A görög ábécé P betűje
28. A farkas jelzője szokott lenni
29. A délutáni tea időpontja
31. Eszméletét vesztette
34. Azonos betűk
35. Szappanmárka
36. Tengeri kagyló
38. O. Z.
40. Éjszaka kell
42. Régi pénz, mai színművész
44. A bibliai Izrael első királya
50. Fontos energiahordozó
53. Azonos betűk
55. Valamennyi
57. Női énekhang
59. Fontos fém
60. Dunántúli csatorna

Főszerkesztő: ÁRKUS JÓZSEF
Főszerkesztő-helyettes: MIKES GYÖRGY
Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. 1977
Telefon: 335-718
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat, Budapest VIII., Blaha Lujza tér 3. 1959. Telefon: 343-100, 336-130
SZATIRIKUS HETILAP. Felelős kiadó: TILL IMRE

Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető bármely postahivatalnál, a kézbesítőknél és a Posta Központi Hírlap Irodánál (postacím: Budapest V., József nádor tér 1. 1900) személyesen, vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI 215—96162 pénzforgalmi jelzőszámra. Előfizetési díj egy hónapra 13,— Ft, negyedévre 39,— Ft, egy évre 156,— Ft.

Készült a Zrínyi Nyomdában rotációs ofszetnyomással
82.2308/2-30
Felelős vezető: VÁGÓ SÁNDORNÉ vezérigazgató
ISSN 0134—0611
Index: 25 504

JOGOS KÉRDÉS

című rejtvényünk megfejtése:

— És külföldön nem gondolhatunk az adósságainkra?

200—200 forintot nyert:

Ondrik Márton, Aszód, Kondoros tér 29/a. 2170;
Paczigа Péterné, Bp., Aranyhegyi út 21/b. 1031;
Kiss Zoltánné, Szeged, Fadrusz u. 2. 6727

A nyereményeket postán küldjük el.

A JÖVŐ HÉTEN:

Tabi László: Ülök a tévé előtt . . .

Prof. Tót: Szex-mánia

Peterdi Pál: A sárga strandalattjáró

Tormai László: Japán csodák

– Elnézést, azt hittük, hogy vadkempingezők...

– Légy szíves, ne emlegesd mindenkinek, hogy egy padban ülünk a suliban.

NYÁR-IDŐ

Balázs-Piri Balázs Brenner György és Krenner István rajzai

– ... és örömmel jelenthetem be, hogy november végén megnyitjuk a nudista strandot is.

– Hát elfogyott a pénzünk, papa. Mi is elkezdünk csövezni?

– Ha a kultúrpolitika engedné a magyar lányokat is félmeztelenül táncolni, rengeteg valutát spórolnánk!